

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/107/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816203187
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5816203187.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Topoľančíka a členov senátu JUDr. Evy Malíčkovej a JUDr. Romana Tichého, v spore žalobcov: 2/ A. B., C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, XXX XX E. - F., zastúpená splnomocneným zástupcom G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., 3/ H. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX C., 4/ I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., 5/ J. F., C. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/ X, XXX XX C., 6/ D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX, XXX XX C., zastúpený splnomocneným zástupcom I. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., 7/ G. F., C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., 9/ G. J., C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X, XXX XX C., 10/ L. D., C. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., žalobcovia 3/, 7/, 9/ a 10/ právne zastúpení Mgr. Igorom Paliderom, advokátom, so sídlom kancelárie Zubrohlava 215, 029 43 Zubrohlava, IČO: 37 801 635, proti žalovanému: M. A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpenému JUDr. Margitou Medveczkou, advokátkou, so sídlom Drotárska cesta 68, 811 02 Bratislava, IČO: 36 068 110, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 5C/118/2016-711 zo dňa 06. marca 2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch 1. až 3. mení tak, že žalobu žalobcov 2/ až 7/, 9/ a 10 v celom rozsahu zamietá.

Žalovanému voči žalobcom 2/ až 7/, 9/ a 10/ priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Štátu proti žalobcom 2/ až 7/, 9/ a 10/ priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“, prípadne „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom určil, že žalobca 2/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 204/3984-ín pomeru k celku, žalobca 3/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 34/3984-ín pomeru k celku, žalobca 4/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 34/3984-ín pomeru k celku, žalobca 5/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 34/3984-ín pomeru k celku, žalobca 6/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 34/3984-ín pomeru k celku sú podielovými spoluvlastníkmi pozemku, parcely registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, zobrazenej ako parc. č. 1720/6 - trvalý trávny porast o výmere 29 m², evidovanej Okresným úradom Námestovo, katastrálnym odborom na LV č. XXXX pre obec a k.ú. C., na meno žalovaného pod B1 v podiele 247/332-ín pomeru k celku (výrok 1. odvolaním napadnutého rozsudku), určil, že žalobca 2/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/12-ina pomeru k celku, žalobca 3/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/60-iny pomeru k celku, žalobca 4/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/60-iny pomeru k celku, žalobca 5/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/60-iny pomeru k celku, žalobca 6/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 1/60-iny pomeru k celku, žalobca 7/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 2/6-iny pomeru k celku, sú podielovými spoluvlastníkmi pozemku, parcely registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, zobrazenej ako parc. č. 1720/7 - trvalý trávny porast o výmere 10 m², evidovanej

Okresným úradom Námestovo, katastrálnym odborom na LV č. XXXX pre obec a k. ú. C. na meno žalovaného pod B1 v podiele 11/12-ín pomeru k celku (výrok 2. odvolaním napadnutého rozsudku), určil, že žalobca 9/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 9/36-ín pomeru k celku a žalobca 10/ vo výške spoluvlastníckeho podielu 11/27-ín pomeru k celku sú podielovými spoluvlastníkmi pozemku, parcely registra „C“ evidovanej na katastrálnej mape, zobrazenej ako parc. č. 1720/5 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 38 m², evidovanej Okresným úradom Námestovo, katastrálnym odborom na LV č. XXXX pre obec a k. ú. C., na meno žalovaného pod B1 v podiele 30/36-ín pomeru k celku (výrok 3. odvolaním napadnutého rozsudku). Žalobcom 2/, 7/, 9/ a 10/ proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok 4. odvolaním napadnutého rozsudku), žalobcom 3/ až 6/ proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,33 % (výrok 5. odvolaním napadnutého rozsudku) a štátu proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 % (výrok 6. odvolaním napadnutého rozsudku).

1.1 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že žalobcovia sa žalobou domáhali určenia, že sú podielovými spoluvlastníkmi pozemkov, a to parciel novovytvorených Geometrickým plánom č. 41962249-24/2011 vyhotoveným M. H. C., konkrétne C-KN 1720/5 – zastavané plochy a nádvorie o výmere 38 m², C-KN parcela č. 1720/6 – trvalé trávne porasty o výmere 29 m² a C-KN parcela č. 1720/7 – trvalé trávne porasty o výmere 10 m² pre obec a katastrálne územie C., ktorí pred zápisom ROEP pre k. ú. C. boli podielovými spoluvlastníkmi evidovanými na LV č. XXX, LV č. XXX a LV č. XXXX, všetky pre k. ú. a obec C. v tam uvádzaných podieloch.

1.2 Vychádzajúc z Geometrického plánu M. H. C. č. 41962249-24/2011, z listinného dôkazu, a to Znaleckého posudku č. 22/2014 vyhotoveného M. D. J., znalcom z odboru Geodézia a kartografia tvoriaceho súčasť pripojeného spisu sp. zn. 7C/94/2013, ako aj zo Znaleckého posudku znalkyne M. N. O. č. 2/2019 v spojení s jej výpoveďou dospel k skutkovému záveru, že pozemky parcela C-KN č. 1720/5, 1720/6 a 1720/7 sú vytvorené z pozemnoknižných parciel č. 216, 217 a 218 zapísaných v pozemnoknižných protokoloch č. 5, 6 a 7 a nie tak, ako to vyplývalo z obrany žalovaného odkazujúcej sa na Geometrický plán č. 17951381-396/94 JM a z ktorého potom vychádzala aj notárska zápisnica napísaná na Notárskom úrade v Dolnom Kubíne notárom H. A. J. dňa 31.07.1995 N 365/95, NZ 647/95, týkajúca sa osvedčenia podľa zákona č. 293/1992 Zb., že právni predchodcovia žalovaného H. B. a manželka N., rodená B., sú oprávnenými držiteľmi okrem iných aj pozemkov KN parcela č. 1720/1 – zastavané plochy o výmere 652 m² a 1720/4 – TPP o výmere 767 m² v celosti. Dospel potom k záveru, že pozemky parcela CKN č. 1720/1 a 1720/4 boli vytvorené z pôvodných pozemnoknižných parciel 216, 217 a 218, ktoré patrili právnym predchodcom žalobcov a nie z pozemnoknižných parciel 245, 246 a 247, o ktorých žalovaný tvrdil, že ich jeho právni predchodcovia držali od roku 1966 na základe daru od J. B..

1.3 Zdôraznil, že sám žalovaný potvrdil, že on ani jeho právni predchodcovia nikdy nevlastnili pozemnoknižné parcely č. 216, 217 a 218, pričom išlo o šnúrovú medzu, ktorá rozdeľovala dve časti I. a P.. Na základe uvedeného potom dospel k záveru, že ak právni predchodcovia žalovaného užívali nehnuteľnosti v časti, kde sa nachádzajú sporné nehnuteľnosti, išlo o PK parcely zapísané v pozemnoknižných protokoloch č. 419 a 422, resp. tie ich časti, ktoré nezasahujú do PKN parciel č. 216, 217 a 218 k. ú. C. a jedine tieto mohol J. B. vymeniť či darovať otcovi žalovaného H. B.. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že ak J. B. nebol pozemnoknižným vlastníkom predmetných parciel, nemohol svoje vlastníctvo ďalej previesť na rodičov žalovaného, ktorý ich nemohol (platne) nadobudnúť titulom dedenia, pretože právnym predchodcom žalovaného vlastníctvo nesvedčilo, a že k nadobudnutiu oprávnenej držby im chýbal spôsobilý titul. Ďalej poukázal na to, že v konaní nebol súčasne produkovaný dôkaz, ktorý by preukázal v osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva uskutočnené prehlásenie o oprávnenej držbe a nepodporila ho žiadna listina, tvrdenie žalobcov či odborné posúdenie s tým, že okrem iného zistil, že dobromyseľnosť právnych predchodcov, od ktorých odvodzuje svoje vlastníctvo žalovaný, bola už v čase začatia držby narušená. Mal za to, že domáhanie sa svojho vlastníckeho práva žalobcami vo vzťahu

k žalovanému, resp. jeho právnym predchodcom, bolo preukázané už len tým, že bola spísaná sťažnosť - petícia občanov C. dňa 23.04.2010, ohľadom ktorej sa konalo aj štvrté zasadnutie obecného zastupiteľstva dňa 30.07.2010, kde sa dotknutí spoluvlastníci dovoľávali vrátenia tejto tzv. raľovej medze slúžiacej ako prístupová cesta k pozemkom, ktorú si mal vysporiadať H. B. (brat žalovaného), resp. jeho otec H. B.. Taktiež poukázal na to, že ešte predtým - dňa 03.03.1995 bola na obecné zastupiteľstvo podaná sťažnosť na H. B., t. j. otca žalovaného, týkajúca sa práve sporných pozemkov slúžiacich ako prístupová cesta, pričom z jej obsahu vyplýva, že túto si mal H. B. (otec žalovaného) oplotiť v roku 1994 spolu so svojím synom H. B.. Uzavrel, že ešte predtým, ako došlo

k vydaniu Osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva dňa 31.07.1995, existoval spor medzi žalobcami alebo ich právnymi predchodcami a žalovaným, resp. jeho právnymi predchodcami, z ktorého dôvodu u právneho predchodcu žalovaného, t. j. otca H. B., nemohlo existovať ani vnútorné presvedčenie, že mu sporné nehnuteľnosti predstavujúce raľovú medzu patria. Mal za to, že objektívne okolnosti, a to konkrétne, že nehnuteľnosti sa užívali ako prístupová cesta a nedržal ich výlučne otec žalovaného, resp. ešte jeho starý otec a súčasne právni predchodcovia žalobcov boli aktívni a bdeli ohľadom svojho vlastníctva, nemohli potom založiť dobrú vieru rodičov žalovaného, ktorí nemohli vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam vydržať. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že H. B., t. j. otec žalovaného, nebol vlastníkom nehnuteľností ku dňu svojej smrti, a preto ich potom nemohol dedením po ňom nadobudnúť ani žalovaný. Vyslovil, že v súdnej veci nemohlo ísť ani o ospravedlniteľný skutkový omyl z dôvodu, že pokiaľ omyl presahuje rámec bežného posudzovania vecí, je neospravedlniteľný a držiteľ, ktorý drží vec na základe takéhoto omylu, nemôže byť držiteľom oprávneným. Zopakoval, že ešte pred vydaním osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam bola na obecné zastupiteľstvo podaná sťažnosť na otca žalovaného H. B., týkajúca sa práve sporných pozemkov slúžiacich ako prístupová cesta, z ktorej obsahu vyplynulo, že túto si mal otec žalovaného oplotiť v roku 1994 spolu s jeho synom H. B.. Dospel k záveru, že uvedená petícia mala za následok, že držba právneho predchodcu žalobcov nemohla byť dobromyseľná a už táto petícia musela u otca žalovaného vyvolať pochybnosť o tom, či koná právne ohľadne raľovej medze slúžiacej na prechod. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou spočívajúcou v tom, že nebolo preukázané nadobudnutie vedomosti žalovaného, resp. jeho právnych predchodcov, o petíciách a sťažnostiach, a to z dôvodu, že petície a sťažnosti spisovali viacerí občania obce C., boli prejednané za účasti mnohých svedkov a na ich prejednanie boli prizvaní všetci, ktorí sa domáhali neoprávneného ohradenia (oplotenia) raľovej medze H. B. spolu s jeho synom H. B., z čoho vyvodil, že na prejednanie museli byť prizvaní aj H. B. a H. B.. Podľa názoru súdu prvej inštancie by bolo možné len ťažko predpokladať vybavenie sťažnosti bez toho, na koho bola podaná, pričom poukázal na to, že sťažovatelia sa tohto odstránenia domáhali aj neskôr v roku 2008 a tiež v roku 2010 a napokon aj počas prebiehajúcej ROEP. V danej súvislosti poukázal na vyjadrenie splnomocneného zástupcu žalobkyne 2/, ktorý potvrdil, že otec žalobcu H. B. začal medzu hradiť už v roku 1992, kde osadil drevené kolíky, ktoré on vyhodil, keď tadiaľ prechádzal, pretože mu to bránilo v prechode a potvrdil aj to, že keď sa mala šetriť petícia, žalovaný najskôr oplotený pozemok odhradil a následne po šetrení ho opäť prihradil k hraničnému pozemku, čím bolo vyvrátené tvrdenie žalovaného o tom, že jeho právni predchodcovia o petícii a sťažnosti nemali vedomosť. Mal za to, že nesúhlas s vykolikovaním a prihradenie a následné odhradenie súvisiace s vybavením petície len umocňovalo fakt, že žalovaný, prípadne ešte jeho právny predchodca, boli uzročení s nesúhlasom žalobcov, ich právnych predchodcov, resp. ich správanie z objektívneho hľadiska v nich muselo vyvolať pochybnosť o tom, či konajú právne.

1.4 Ďalej poukázal na to, že predmetné pozemky slúžili ako cesta a nie výlučne pre žalovaného a jeho predchodcov, čo vyplynulo zo znaleckého dokazovania, keď znalkyňa v posudku č. 22/2019 a jeho doplnení na pojednávaní zo dňa 31.01.2024 potvrdila, že cesta bola zakreslená na základe technicko-hospodárskeho mapovania v roku 1973 a toto mapovanie vychádzalo zo zákresu na mapách bývalého pozemkového katastra zo stavu

ku dňu 31.12.1966, kedy už je zakreslená jestvujúca prístupová cesta pod č. 488. Poukázal na to, že na základe THP mapovania došlo k prečíslovaniu parcelných čísel a prístupová cesta k ostatným pozemkom bola zakreslená pod č. XXXX, pričom zdôraznil, že už tento charakter nehnuteľností vylučoval, aby sa niektorý zo spoluvlastníkov stal výlučným vlastníkom pozemku bez toho, aby získal spoluvlastnícke podiely ostatných, t. j. mal na to titul. Zdôraznil, že uvedeným titulom pre otca žalovaného nemohla byť skutočnosť, že v blízkosti býval a sporný pozemok si ohradil.

1.5 Mal za to, že skutočnosť, že žalobcovia, prípadne niektorí z nich, ako právni nástupcovia po pozemno-knižných vlastníkoch sťažnosť (petíciu) nepodpísali, resp. priamo na nej neparticipovali (len ich právni predchodcovia), by mohlo mať význam iba v prípade, ak by sa zistilo, že žalovaný alebo jeho právni predchodcovia mali titul k začatiu držby a táto ich držba bola oprávnená, a potom skutočnosť, že aktuálni žalobcovia o svojom vlastníctve nevedeli, resp. mali vypovedať, že nemali vedomosť o tom, že sporné nehnuteľnosti predstavujú raľovú (šnúrovú) medzu slúžiacu ako prístupová cesta, ich v žiadnom prípade nemohla zbaviť ich vlastníckeho práva.

1.6 Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade nemožno uvažovať ani o ospravedlniteľnom právnom omyle, keď v konkrétnostiach prejednávanej veci zdôraznil, že samotná neznalosť inak jasného a nepochybného ustanovenia zákona nie je pri robení právneho úkonu ospravedlniteľná.

1.7 Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že žalobcovia sa mohli svojho vlastníctva domáhať už počas prebiehajúcej ROEP, súd prvej inštancie uviedol, že pred zápisom diela ROEP boli CKN parcely 1720/1 a 1720/4 evidované na liste vlastníctva v celosti, z ktorého dôvodu neboli predmetom ROEP, o čom svedčil aj list Okresného úradu, katastrálny odbor Námestovo zo dňa 15.02.2018, Znalecký posudok č. 22/2019 a napokon aj Stanovisko komisie ROEP z 20.05.2008 a v neposlednom rade aj skutočnosti vyplývajúce z výsluchu svedkyne M. O.. Uviedol, že predmetom Registra obnovenej evidencie pozemkov podľa zákona č. 180/1995 Z. z. bolo iba zistenie údajov o pozemkoch a právnych vzťahov k nim, nie nové konštituovanie vlastníckych či iných právnych vzťahov k pozemkom.

1.8 Na základe uvedeného súd prvej inštancie určil, že žalobcovia 2/, 3/ až 7/, 9/ a 10/ sú podielovými spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností príslušných spoluvlastníckych podielov z podielu žalovaného. Konštatoval, že podiel žalobcu 2/ A. B. vyplýva z osvedčenia o vyrovnaní dedičských podielov spísaného formou notárskej zápisnice pod N 324/93, NZ 211/93 po nebohej H. B., C. B. (D 775/78) evidovanej na LV č. XXX pod B6 o veľkosti 1/12-in a na LV č. XXX pod B5 v podiele 204/3984-ín, podiel žalobcov 3/ až 6/ vyplýva z Uznesenia o dedičstve po neb. H. B. sp. zn.

D 870/1995 zo dňa 07.02.1997 a bol evidovaný na LV č. XXX, a to pre žalobcu 3/ H. B. pod B8 v podiele 1/60-ina a na LV č. XXX pod B8 v podiele 34/3984-ín, pre žalobcu 4/ I. B. pod B9 v podiele 1/60-ina a na LV č. XXX pod B9 v podiele 34/3984-ín, pre žalobcu 5/ J. F., C. B. pod B10 v podiele 1/60-ina a na LV č. XXX pod B10 v podiele 34/3984-ín, pre žalobcu 6/ D. B. pod B11 v podiele 1/60-ina a tiež na LV č. XXX pod B11 v podiele 34/3984-ín, titulom nadobudnutia podielu na C KN parc. č. 1720/6 vytvorenej od PKN parcely č. 217 z protokolu č. 6 (pôvodne z LV č. XXX) bolo uznesenie o dedičstve pod sp. zn. D 2285/93 po neb. D. B., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom C. Q. XX (č.l. 132). Podiel žalobcu 7/, t. j. G. F., C. J. pôvodne evidovanej na LV č. XXX pod B1 o veľkosti 2/6-ín vyplýva z rozhodnutia o dedičstve D 735/79 (č.l. 80) po neb. J. J., C. B.. Podiel žalobkyne 9/ G. J. vyplýva z rozhodnutia o dedičstve D 882/91 po neb. L. F., evidovaný pôvodne na LV č. XXXX pod B6 v podiele 9/36-ín účasti k celku (č.l. 84 spisu) a podiel žalovanej 10/ L. D., C. J. vyplýva z Osvedčenia o dedičstve č. k. 2D/114/2011-13 zo dňa 15.11.2013 po neb. J. R., C. R., evidovaného na LV č. XXXX pod B1 ešte na meno J. R. v podiele 11/27-ín účasti k celku (č.l. 13).

1.9 S poukazom na to, že medzi podielovými spoluvlastníkmi dotknutých nehnuteľností sa nejedná o nerozlučné spoločenstvo, ale každý z podielových spoluvlastníkov, t. j. žalobcov, je oprávnený domáhať sa určovacou žalobou určenia vlastníckeho práva ku konkrétnemu podielu na nehnuteľnostiach, vyhodnotil súd prvej inštancie námietku žalovaného spočívajúcu v tom, že žalobcovia neúplne označili okruh strán sporu, ako nedôvodnú.

1.10 Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru o danosti naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, pričom poukázal na ust. § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a v čase podania žaloby na ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016.

1.11 Nestotožnil s argumentáciou žalovaného o neexistencii listov vlastníctva č. XXXX, XXX N. XXX k. ú. C., pričom zdôraznil, že uvedené listy vlastníctva (boli) sú v katastri nehnuteľností registrované, avšak ich majetková podstata nebola popisne ani graficky prevedená na stav katastra nehnuteľností, čoho dôkazom je odkaz na pôvodné pozemnoknižné vložky, kde sú nehnuteľnosti evidované, a teda sa jedná o tzv. hluché listy vlastníctva. Konštatoval, že listy vlastníctva existovali, avšak pre právny úkon musel byť vyhotovený geometrický plán, ktorý graficky a popisne previedol pozemnoknižné parcely na parcely registra katastra a stotožnenie sporných pozemkov s dotknutými časťami PK parciel, na ktoré „hluché“ listy vlastníctva odkazovali a PKN parciel č. 216, 217 a 218, bolo preukázané Znaleckým posudkom č. 22/2019.

1.12 Ďalšie dokazovanie v spore nevykonal z dôvodu, že ho považoval za neefektívne a nehospodárne, nakoľko skutkový stav mal dostatočne preukázaný na základe v konaní vykonaných dôkazov (podnet na katastrálnu inšpekciu). Vo vzťahu k ostatným navrhnutým dôkazom uviedol, že žalovaného zaťažovalo dôkazné bremeno, a preto len spochybňovanie skutkových tvrdení či prezentovanie svojich tvrdení pre úspech v spore nebolo postačujúce, a teda mali byť podporené odbornými znalosťami, resp. relevantnými dôkazmi.

1.13 Súd prvej inštancie sa nestotožnil ani s argumentáciou zo strany žalovaného o tom, že žalobcovia nepreukázali a nepredložili doklad o tom, že po zápise diela ROEP môžu byť ich pozemky umiestnené na inom mieste s ohľadom na to, že ROEP nanovo usporiadal všetky pozemky, a to z dôvodu, že k povinnosti tvrdenia sa viaže povinnosť dôkazu a ak niekto niečo tvrdí, je povinný dôkazmi preukázať ním uvedené skutočnosti, prípadne označiť dôkazy. Dospel k záveru, že ak žalovaný tvrdil, že zápisom

ROEP došlo k inému (novému) usporiadaniu sporných nehnuteľností, mal túto skutočnosť preukázať, a túto povinnosť nemali žalobcovia, nakoľko ju v konaní ani netvrdili.

1.14 O nároku na náhradu trov konania medzi žalobcami 2/, 7/, 9/ a 10/ a žalovaným rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP a z dôvodov podľa § 255 ods. 1 CSP priznal týmto žalobcom proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže ohľadne nimi uplatnených nárokov boli vo vzťahu k žalovanému v celom rozsahu úspešní.

1.15 O práve na náhradu trov konania medzi žalobcami 3/ až 6/ na strane jednej a žalovaným rozhodol súd prvej inštancie tak, že týmto žalobcom voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 1/3 z dôvodu, že títo žalobcovia zavinieli zastavenie konania tým, že zobrali žalobu v časti 1/3 predmetu konania späť, a teda boli v tejto časti neúspešní a súčasne boli úspešní v rozsahu predmetu konania tvoriacim 2/3 nimi uplatňovaných nárokov, a teda im bol priznaný nárok spočívajúci v rozdiel ich úspechu a neúspechu v konaní, t. j. v rozsahu 1/3, t. j. 33,33 %.

1.16 O nároku na náhradu trov štátu súd prvej inštancie rozhodol tak, že štátu proti žalovanému, ktorý dosiahol výrazný neúspech, priznal nárok na náhradu trov konania 100 %, keď trovy štátu predstavovali výdavky na znalecké dokazovanie, ktoré neboli kryté zloženými zálohami.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal vo výrokoch 1. až 6. žalovaný odvolanie z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP. Odvolací dôvod prezumovaný ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP žalovaný vzhliadal v tom, že súd posudzoval splnenie podmienok vydržania vlastníckeho práva žalovaného podľa ustanovení všeobecne záväzného predpisu, t. j. § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď mal za to, že súd má vydržanie vlastníckeho práva posudzovať podľa § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb., ktorý má vzťah špeciálnej úpravy k všeobecnej úprave podľa Občianskeho zákonníka, keďže vlastnícke právo k nehnuteľnosti bolo zapísané do katastra nehnuteľností na základe notárskeho osvedčenia o vydržaní nehnuteľnosti podľa § 2 ods. 1 zákona č. 293/1992 Zb. a v lehote 10 rokov od zápisu vlastníctva si nikto (ani žalobcovia) neuplatnili na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách na svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísanej na základe tohto osvedčenia. Žalovaný má potom za to, že on, prípadne jeho právni predchodcovia, nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnosti označenej v notárskom osvedčení originálnym spôsobom, t. j. vydržaním.

2.1 Odvolací dôvod prezumovaný ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP žalovaný vzhliadol v skutkových zisteniach súdu prvej inštancie, ktoré považoval za rozporné s predloženými dôkazmi, keď mal za to, že súd opomenul skutočnosti vyplývajúce z predložených listín, ktoré by mohli byť vyhodnotené v prospech žalovaného, a tieto svoje skutkové zistenia nedostatočne nezdôvodnil.

2.2 Naplnenie odvolacieho dôvodu prezumovaného ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalovaný vzhliadal v tom, že súd prvej inštancie riadne neodôvodnil svoje rozhodnutie a nezabezpečil obidvom stranám rovnaký prístup k spravodlivosti a súčasne mu neumožnil riadne realizovať jeho práva, čím porušil jeho procesné právo a porušil princíp právnej istoty a ochrany dobrej viery a práv dobromyseľného nadobúdateľa vlastníckeho práva a navyše sa nevysporiadal s jeho námietkami voči záverom znaleckého dokazovania. Žalovaný primárne namietal, že súd prvej inštancie prevzal procesnú aktivitu za žalobcov, čím porušil rovnosť strán a kontradiktórnosť súdneho konania, keď podľa jeho názoru v intenciách záverov odvolacieho súdu v bode 20.3 odôvodnenia zrušujúceho uznesenia zo dňa 29.09.2022 mali práve žalobcovia predložiť dôkazy preukazujúce, že sťažnosť zo dňa 03.03.1995 bola žalovanému známa, keď oni mohli predvolať svedkov a mohli preukázať jej doručenie v tom danom čase alebo predložiť akýkoľvek iný dôkaz, ktorý by potvrdil ich tvrdenia. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že žalobcovia neurobili nič, pričom nenavrhl žiadny dôkaz a iba zopakovali svoje tvrdenia a všetku aktivitu za nich urobil súd, a to iniciatívne a aktívne. Namietal, že súd prvej inštancie podporil ich slabú argumentáciu svojimi domnienkami a úvahami, čím dôkazy, ktoré žalovaný rozporoval, zmenil na nesporné. Žalovaný mal potom za to, že odôvodnenie rozsudku navodzuje dojem, že súd prvej inštancie sa rozhodol ako rozhodne a tomu prispôbil všetky prezentované dôkazy, pričom uzavrel, že dobromyseľnosť bola narušená, avšak nevysvetlil ako. Vo vzťahu k záveru súdu, že sťažnosť zo dňa 03.03.1995 bola na obecné zastupiteľstvo podaná na otca žalovaného, a toto tvrdenie opakuje, zdôraznil, že uvedené nevyplýva z výpovede žiadneho svedka, ktorý by túto skutočnosť potvrdil. Poukázal na to, že ani žalobcovia nepožiadali obecný úrad o potvrdenie doručenia tejto sťažnosti, nepreukázali žiadnu pečiatku o doručení a žiadnu okolnosť, že by on alebo jeho otec o tejto sťažnosti vedeli, a to napriek opakovaným námietkam z jeho strany. Taktiež namietal skutkový záver súdu prvej inštancie, že predmetná petícia bola prejednaná za účasti mnohých svedkov (poukazujúc na bod 30.

strana 11 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Vo vzťahu k uvedenému žalovaný uviedol, že žiadny takýto svedok nebol predvolaný a ani jeden svedok verejné prerokovanie petície nepotvrdil a práve naopak mal za to, že ak by verejné prerokovanie petície sa uskutočnilo, bola by o tom spísaná zápisnica z obecného zastupiteľstva. Taktiež namietal úvahu súdu prvej inštancie spočívajúcu v tom, že len ťažko by bolo možné predpokladať vybavovanie sťažností bez toho, na koho bola podaná, keď súd neuviedol žiadny dôkaz o tejto skutočnosti. Podľa žalovaného neexistuje dôkaz o tom, že táto sťažnosť bola naozaj napísaná 03.03.1995, a teda či nebola antedatovaná, a taktiež neexistuje dôkaz o tom, že túto sťažnosť naozaj podpísali ľudia, ktorých mená sú na sťažnosti uvedené, neexistuje dôkaz o tom, že táto sťažnosť bola podaná – ani pečiatka obecného úradu o jej prijatí a neexistuje dôkaz o tom, že táto sťažnosť bola vybavovaná a už vôbec neexistuje dôkaz o tom, že sťažnosť bola verejne prejednaná. Žalovaný má potom za to, že súd prvej inštancie týmto arbitrárnym posúdením uvedeného dôkazu v neprospech neho porušil jeho právo na spravodlivý proces a má za to, že súd prvej inštancie nad rámec svojich právomocí odôvodnil rozsudok takým spôsobom, že je nepreskúmateľný, pretože z jeho odôvodnenia nie je možné zistiť, na základe akých dôkazov dospel k tak prekvapivým tvrdeniam o údajnom prejednaní sťažnosti za účasti mnohých svedkov a o vybavení sťažnosti a o tom, že žalovaný a jeho otec o tom vedeli. Žalovaný má potom za to, že v tejto časti je odôvodnenie súdu prvej inštancie neprípustné a arbitrárne. V danej súvislosti uviedol, že v konaní vypočutí žalobcovia síce tvrdili, že si pamätajú užívanie cesty v 70-tych, resp. 80-tych rokoch, ale ani jeden z nich nespomenul žiadnu petíciu, žiadnu sťažnosť ani jej verejné prerokovanie a každý z nich vypovedal, že sa o svojom vlastníctve dozvedel, až keď ich navštívil zástupca žalobkyne 2/ G. F. pred podaním žaloby. Žalovaný ďalej namietal záver súdu prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia rozsudku, že daný pozemok mal oplotiť otec žalovaného spolu s jeho synom, a to aj napriek tomu, že zo spisu vyplýva, že oplotenie realizoval pán F. zástupca žalobkyne 2/, ktorý to na pojednávaní potvrdil a bolo to počas života prvej manželky G. F., na fotografiách, ktoré boli založené do spisu a on ako aj žalovaný tento plot identifikoval. Žalovaný má za to, že postavením plota G. F. potvrdil pôvodnú hranicu medzi pozemkami žalobcov a žalovaného tak, ako aj bola určená v geometrickom pláne M. A. z roku 1994.

2.3 Súčasne namietal procesné postavenie zástupcu žalobkyne 2/ G. F., s ktorého postavením sa súd prvej inštancie procesne nevysporiadal a až z odôvodnenia rozhodnutia sa žalovaný dozvedel, že jeho tvrdenia o okolnostiach, ktoré G. F. videl a zažil, boli podkladom pre odôvodnenie rozhodnutia súdu. Podľa žalovaného však mal súd postupovať tak, že ak chcel jeho tvrdenia mať za preukázané, mal ho vypočuť v pozícii svedka. Žalovaný zdôraznil, že menovaný splnomocnený zástupca žalobkyne 2/ na pojednávaniach nevystupoval ako zástupca žalobkyne 2/ a nehovoril v jej mene a to čo hovoril, boli udalosti, ktorých on bol účastný, a teda mal byť vypočutý ako svedok a žalovaný mal mať právo klásť mu otázky.

2.4 Taktiež namietal, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s tým, že žalobcovia tvrdili, že vedľa pozemku žalovaného bola medza a túto nemal nadobudnúť, pričom však nevedeli preukázať, že by medzu/chodník/cestu medzi pozemkami vlastnili, keďže oni sa na základe žalobného návrhu nedomáhali nároku na chodník ale na zvyšné časti pôvodne im patriacich parciel, a teda nie na medzu. V tejto súvislosti poukázal na to, že ak medzi pozemkami bola medza, ktorú THM z roku 1973 zakreslilo ako pozemok parcela č. XXXX, tak táto určite nepatrila žalobcom, pričom parcelou č. XXXX sa súd nezaoberal a nik nevysvetlil pochybnosti a nejasnosti, ktoré sa k tejto parcele viažu. Podľa žalovaného pochybnosti vzbudzuje už samotný žalovaný nárok, nakoľko ten nesedí s výpoveďami žalobcov, a to o danosti chodníka, resp. cesty, ktorá sa má skladať z troch pozemkov, a to parcely č. 1720/6, ktorý podľa žalobného návrhu mal byť vo vlastníctve žalobcov 2/ až 6/ a podľa výpovede na pojednávaní ho za svoj majetok považujú aj žalobkyne 9/ a 10/, hoci im nepatrí a ani sa ho žalobou nedomáhajú, parcely č. 1720/7, ktorý podľa žalobného návrhu mal byť vo vlastníctve žalobcov 2/ až 8/, ale podľa výpovede na pojednávaní ho za svoj majetok považujú aj žalobkyne 9/ a 10/, hoci im nepatrí, ani sa ho touto žalobou nedomáhajú a parcely č. 1720/5, ktorý podľa žalobného návrhu má byť vo vlastníctve žalobcov 9/ a 10/, ale podľa výpovede na pojednávaní ho za svoj majetok považujú aj žalobcovia 4/, 5/ a 6/, hoci im nepatrí a ani sa ho žalobou nedomáhajú. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na to, že žiadny zo žalobcov nevypovedal o tom, že by mu patrila iba časť chodníka a všetci svorne vypovedajú o tom, že užívali celý chodník, akoby im patril celý, hoci to tak nie je. V danej súvislosti poukázal na vyjadrenie G. F. ako zástupcu žalobkyne 2/, ktorý viackrát uviedol, že medze boli vždy spoločné. V týchto súvislostiach podľa žalovaného zástupca žalobkyne 2/ nevysvetlil rozpor medzi svojím tvrdením o spoločných medziach a uplatneným nárokom v prospech niektorých zo žalobcov v rôznych podieloch v rôznom obsadení. Poukázal na to, že ani jeden zo žalobcov si neuplatnil žiaden nárok v zmysle ust. § 2 zákona č. 293/1992 Zb., podľa ktorého desaťročná lehota na vydržanie uplynula a v zmysle tohto zákona je on originárnym vlastníkom nehnuteľností.

2.5 Žalovanému taktiež nebolo zrejmé, prečo dal súd prvej inštancie prednosť listinám nespôsobilým na zápis do katastra, ktoré predložili žalobcovia, pred listinami, na základe ktorých bolo vlastnícke právo do katastra dvakrát zapísané. V konkrétnostiach poukázal na to, že žalobcovia preukazovali svoje nároky buď hluchými listami vlastníctva, z ktorých nie je jasné ani číslo parcely alebo dedičskými osvedčeniami, na ktorých sú poznámky ako bez výmery neidentický intravilán, listina nespôsobilá na zápis, pôda bez výmery, poznamenaný výkup, stav neidentický a podobne, avšak ani jedna z listín predložených žalobcami neobsahuje výmeru alebo identifikáciu pozemku. Zdôraznil, že predložené listy vlastníctva neobsahujú ani uvedenie parciel, ani uvedenie výmery a ani uvedenie druhu pozemku, takže nie je zrejmé, kto čo zdedil a samotní žalobcovia priznali, že ani nevedeli, že niečo zdedili. Uviedol, že na jednej strane listy vlastníctva č. XXX, XXX N. XXXX už neexistujú a naproti tomu on disponuje notárskou zápisnicou o vydržaní a osvedčením o dedičstve. Opätovne v zhode s námietkami zo štádia konania pred súdom prvej inštancie poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej má bdely vlastník nárok na ochranu svojho vlastníctva.

2.6 V konkrétnostiach žalovaný namietal závery súdu prvej inštancie v bode 15. a 16. odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie vyhodnotil, že Geometrický plán č. 17951381-396/94 JM je nesprávny. Poukázal na to, že jednou z týchto okolností bol znalkyňou uvádzaný historický posun hraníc medzi pozemkami C-KN parcela č. 1720/1, 1720/4 a PKN č. 216, 217 a 218, a to v rozsahu, ako bol zaznamenaný znalkyňou, pričom však súd nevyhodnotil dôvod historického posunu, ani kedy tento posun nastal. Žalovaný mal potom za to, že súd nepreskúmateľným spôsobom prišiel k záveru, že historický posun medzi uvedenými hranicami je okolnosťou, ktorá mohla spôsobovať nesprávnosť predmetného geometrického plánu, keď tento záver nevyplýva z vykonaného dokazovania, nakoľko právne predpisy a podklady na tvorbu geometrických plánov boli iné v roku 1994 a iné v roku 2011, čo potvrdila aj menovaná znalkyňa. Poukázal na výpoveď znalkyne na pojednávaní zo dňa 05.03.2024, na ktorom sa znalkyňa vyjadrila, že geometrický plán 1994 bol vyhotovený v súlade s vtedy platnými predpismi, nie je nezákonný a povedala, že nie je v rozpore so zákonom. Zdôraznil, že v zápisnici to síce nie je uvedené, ale pojednávanie bolo nahrávané a na pojednávaní na túto otázku právneho zástupcu žalovaného samotná sudkyňa uviedla, že znalkyňa netvrdí, že geometrický plán je v rozpore so zákonom. Súčasne poukázal na to, že vtedajšie technické prístroje a stav poznania boli limitujúcim faktorom, ktorý určoval výslednú presnosť geodetických činností, a preto aj geodet v roku 1994 dospel k správne záveru, že priebeh vlastníckej hranice je tak, ako ju určil a v danom čase teda postupoval geodet lege artis, čo potvrdila aj znalkyňa, ktorá navyše vo výpovedi pred súdom uviedla, že geodet bol povinný prevziať skoršie meranie, ktoré je platné a je zapísané v katastri. Žalovaný mal potom za to, že nie je možné na vtedajšiu prácu geodetov nazerať iba pohľadom možností súčasných technológií.

2.7 Súčasne sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zo žiadneho dôkazu nevyplýva žalovaným tvrdená skutočnosť, že C-KN parcely č. 1720/1 a 1720/4 mali byť vytvorené z PKN parcely č. 245, 246 a 247, tak ako bolo identifikované Geometrickým plánom č. 17951381-396/94 JM, pričom poukázal na to, že predmetný geometrický plán bol úradne overený, zapísaný do katastra nehnuteľností, bol súčasťou zbierky listín ako technický podklad k právnej listine notárskej zápisnice o osvedčení a žiadny dôkaz v konaní nepreukázal, že tento geometrický plán bol vyhotovený nesprávne v čase jeho úradného overenia štátnym orgánom a zápisu notárskeho osvedčenia do katastra nehnuteľností. V tejto súvislosti poukázal na to, že znalkyňa M. O. na pojednávaní zo dňa 05.03.2024 uviedla, že predmetný geometrický plán nebol vyhotovený nezákonne s tým, že správnosť záverov a vyhotovenia tohto geometrického plánu nevyvrátil ani Okresný úrad Námestovo, odbor katastrálny vo svojom stanovisku zo dňa 13.03.2018, resp. 14.03.2018. Podľa žalovaného nebolo dôkazné bremeno o správnosti vyhotovenia geometrického plánu z roku 1994 na ňom ako žalovanom a skutočnosti, že predmetný geometrický plán bol vyhotovený v rozpore so zákonom, mal preukázať žalobca, čo však neučinil. Žalovaný mal potom za to, že iba v prípade, ak by bolo v konaní preukázané, že tento geometrický plán bol v čase, kedy bol technickým podkladom pre právny úkon notárskeho osvedčenia vyhotovený v rozpore s platnými právnymi predpismi, tak by povinnosť tvrdenia a predloženia dôkazu prešla na jeho stranu. Zdôraznil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a súd prvej inštancie túto skutočnosť právne posúdil nesprávne, a teda vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo založilo odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) a f) CSP, keďže súd prvej inštancie súčasne týmto dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

2.8 Taktiež namietal závery súdu prvej inštancie v bodoch 18. a 19. odôvodnenia rozsudku, keď prijal tvrdenia žalobcov o tom, že sporné pozemky užívali ako prechod vozmi, koňmi, a tieto vyhodnocuje ako dôkazy, hoci svoje tvrdenia žalobcovia ničím nepodopreli a na strane druhej odmieta ako ničím

nepodložené tvrdenia žalovaného, že sporné pozemky užívali ako svoje vlastné už jeho právni predchodcovia. Mal za to, že súd prvej inštancie nijakým spôsobom nevysvetlil, prečo sa priklonil k tvrdeniam žalobcov a jeho tvrdenia neuznal.

2.9 Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie v bode 20. odôvodnenia rozsudku založeným na tom, že v konaní nebol produkovaný dôkaz, ktorý by preukázal v osvedčení o vydržaní vlastníckeho práva uskutočnené prehlásenie o oprávnenej držbe žalovaným, keď uvedené hodnotenie súdu nie je pravdivé, pretože v konaní boli predložené PK protokoly 419 a 422, ktoré preukazovali, že vlastnícke právo k pozemkom PKN č. 245, 246 a 247 svedčí v prospech právnych predchodcov žalovaného. Súčasne žalovaný považuje tento záver súdu prvej inštancie za zmätočný a rozporný, nakoľko s týmto súd spochybňuje celkové vlastnícke právo žalovaných k ich pozemkom označeným PKN parcela č. 245, 246 a 247, a to v celosti. V danej súvislosti poukázal na to, že súd prvej inštancie v bode 19. odôvodnenia rozsudku uvádza, že právni predchodcovia užívali nehnuteľnosti zapísané v protokoloch č. 419 a 422 a vzápätí súd spochybňuje oprávnenosť vstupu do držby pozemkov uvedených v osvedčení o vydržaní, pričom sa jedná o tie isté pozemky.

2.10 Mal potom za to, že odôvodnenie rozhodnutia je vnútorne rozporné a protirečivé, pretože sa v ňom nachádzajú argumenty podporujúce určitý záver a súčasne protiargumenty proti tomuto záveru a ide o rozpor súdu v hodnotení pre vec významných skutočností, a tento rozpor zapríčiňuje zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu. Z uvedených dôvodov potom podľa názoru žalovaného rozhodnutie nenapĺňa požiadavku spravodlivého procesu, v čom vzhliadol danosť odvolacieho dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. b) a f) CSP.

2.11 Žalovaný namietal aj záver súdu prvej inštancie spočívajúci v tom, že nemohlo existovať vnútorné presvedčenie predchodcov žalovaného, že sporné nehnuteľnosti sú ich vlastníctvom, pričom vychádzal zo sťažnosti na obecné zastupiteľstvo zo dňa 03.03.1995, keď mal za to, že uvedený záver nie je správny, keďže sa jedná iba o nepotvrdené domnienky, keďže zo žiadneho predloženého dôkazu nevyplýva, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia mali vedomosť o podanej sťažnosti, petícii, že im táto bola doručená, resp. že mali možnosť sa vyjadriť v petícii uvedeným tvrdeniam. Žalovaný potom namietal skutkové zistenie súdu, že existoval rozpor medzi žalobcami a žalovaným pred vydaním Osvedčenia o vydržaní dňa 31.07.1995, keďže nevychádza zo žiadnych predložených dôkazov, v čom žalovaný vzhliadol odvolací dôvod prezumovaný ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Mal za to, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno tvrdenia, že by podaná petícia mohla narušiť vstup žalovaného do dobromyseľnej držby sporných pozemkov.

2.12 Žalovaný súčasne namietol skutkový záver súdu prvej inštancie, že žalobcovia sa snažili dať do súladu skutočný stav so stavom právnym, resp. navrátiť pôvodný stav, čo následne deklaruje existencia sporu ohľadne parciel, ktoré sú predmetom konania, keď podľa žalovaného zo žiadneho v konaní predloženého dôkazu nevyplýva, že by sa žalobcovia pred vydaním osvedčenia o vydržaní domáhali vlastníctva k sporným pozemkom práve relevantným spôsobom, t. j. podaním určovacej žaloby na súd. V uvedenom potom žalovaný vzhliadol danosť odvolacieho dôvodu prezumovaného § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

2.13 Podľa názoru žalovaného si súd prvej inštancie v bode 21. odôvodnenia rozsudku nesprávne zamieňa užívaci a vlastnícky vzťah k časti pozemku č. XXXX, ktorý v čase 80. rokov 20. storočia tvoril prístupovú cestu, keď odvolávka súdu prvej inštancie na petíciu bez jej datovania znamená, že súd sa zaoberal petíciou z roku 2010, pretože pred týmto rokom žiadna petícia nebola spísaná a predložená. Pokiaľ ide o petíciu z roku 2010, táto však nemôže mať podľa žalovaného žiadny vplyv na vlastnícke práva a postavenie žalovaného, nakoľko bola podaná po uplynutí 10-ročnej lehoty uvedenej v notárskej zápisnici o vydržaní. V tejto súvislosti navyše poukázal na to, že v tejto petícii smerovanej na obec niektorí spoluvlastníci žiadali vrátiť naspäť prístupovú cestu parcela č. XXXX, keď táto cesta bola zameraná technicko-hospodárskym mapovaním, ktoré nemapovalo vlastnícke vzťahy ale len užívacie vzťahy. Žalovaný potom namietal, že žalobcami nebol predložený dôkaz, že by osoby, ktoré petíciu podpísali, nadobudli vlastnícky vzťah k ceste a oni sa vlastníckych práv ani nedomáhali. V danej súvislosti poukázal na závery samotnej znalkyne, ktorá na pojednávaní zo dňa 05.03.2024 konštatovala, že medzi parcelami žalobcov a žalovaného žiadna prístupová cesta v zmysle pozemnoknižných krokárskych máp neexistovala. Žalovaný má potom za to, že z petície v roku 2010 nemohol vzniknúť spor o vlastnícke právo ale prinajmenšom o užívacie práva k ceste, a táto petícia občanov nemohla mať vplyv na vnútorné presvedčenie predchodcu žalovaného o tom, či sporný pozemok je jeho vlastníctvom a v čase podania petície v roku 2010 už žalovaný dedičstvom mal potvrdené, že jeho predchodca sa stal

vlastníkom uplynutím lehoty podľa vydaného osvedčenia o vlastníctve formou notárskej zápisnice do oprávnenej držby. Žalovaný potom v uvedených záveroch súdu prvej inštancie vzhliadol odvolací dôvod prezumovaný ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

2.14 Žalovaný sa súčasne nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie v bode 22. odôvodnenia rozsudku, kde súd prvej inštancie uvádza, že identifikácia vyhotovená Okresným úradom Námestovo, katastrálnym odborom nepreukazuje, že sporné pozemky mali byť vytvorené z PKN parciel č. 245, 246 a 247, keď podľa názoru žalovaného je toto tvrdenie zavádzajúce, pretože v identifikácii katastrálny odbor oznamuje údaje o notárskom osvedčení a vydržaní častí sporných parciel.

2.15 Taktiež namietal záver súdu uvedený v bode 27. odôvodnenia rozsudku, kde podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nesprávne právne posudzuje okolnosti uchopenia a dobromyseľnosti držby predchodcu žalovaného ako podmienok k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním k pozemkom uvedeným v notárskom osvedčení, keď posudzuje podmienky vydržania podľa všeobecného predpisu Občianskeho zákonníka, hoci by mal použiť ustanovenia špeciálnej úpravy, t. j. zákona č. 293/1992 Zb.

2.16 Žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie, keď poukázal na ustanovenia príslušných právnych predpisov platných v čase vyhotovenia geometrického plánu v roku 1994, z ktorých vyvodzoval, že odo dňa 10.11.1994, kedy orgán štátnej správy na úseku katastra úradne overil geometrický plán z roku 1994, tak sa ktokoľvek mohol spoliehať na to, že geometrický plán a v ňom uvedené údaje zodpovedá presnosťou a ostatnými náležitosťami právnym predpisom s tým, že žalovaný nemal nijakú možnosť ovplyvniť výsledok geodetických prác geodeta, prezentovaných v geometrickom pláne v roku 1994, ani výsledok autorizovaného overenia, ani výsledok úradného overenia. Zdôraznil, že on sa mohol iba spoľahnúť na to, že prešetrenie priebehu vlastníckej hranice medzi pozemkami žalobcov a žalovaného a identifikácia parciel bývalého pozemkového katastra a katastra nehnuteľností je v geometrickom pláne z roku 1994 vykonaná správne, a teda hranice určené týmto geometrickým plánom zodpovedajú presnosťou platným predpisom. V danej súvislosti poukázal na to, že následne bol predmetný geometrický plán technickým podkladom pre právny úkon vyjadrený formou notárskej zápisnice. Mal potom za to, že prehlásenie predchodcu žalovaného uvedené v notárskej zápisnici o tom, že tam uvedené nehnuteľnosti sú ich dlhodobé vlastníctvo, vychádza z údajov uvedených v platnom geometrickom pláne z roku 1994 a na výsledky ktorého sa mohli spoľahnúť, keďže bol autorizovaný aj úradne overený. Uzavrel, že potom o dobromyseľnosti držby jeho predchodcu svedčí geometrický plán z roku 1994 a o titule vstupu do držby svedčí notárska zápisnica. V danej súvislosti poukázal na ust. § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb., ktoré je vo vzťahu k ust. § 134 Občianskeho zákonníka špeciálnou úpravou, pričom namietal, že súd prvej inštancie sa nezaoberal jeho podrobne vymedzenou námietkou o tom, že jeho vlastnícke právo bolo vydržané uplynutím 10 rokov od zápisu notárskeho osvedčenia do katastra nehnuteľností podľa zákona č. 293/1992 Zb., čím súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a súčasne vec nesprávne posúdil, v čom vzhliadol odvolací dôvod prezumovaný ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

2.17 Namietal aj závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 29. odôvodnenia rozhodnutia týkajúce sa posúdenia spísania sťažnosti/petície občanov ako objektívnej okolnosti, ktorá jeho právnomu predchodcovi bránila vyvolať vnútorné presvedčenie, že mu nehnuteľnosti patria, keď vo vzťahu k uvedenému zopakoval svoju argumentáciu zo štádia konania prvej inštancie a mal za to, že súd nesprávne právne posúdil túto otázku, v čom vzhliadol odvolací dôvod prezumovaný ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

2.18 Vo vzťahu k záveru súdu prvej inštancie o nemožnosti ospravedlniteľného skutkového omylu žalovaného v držbe, žalovaný opätovne poukázal na to, že od úradného overenia geometrického plánu z roku 1994 sa mohol oprávnene domnievať, že sporné pozemky sú súčasťou jeho pozemkov, tak ako to bolo identifikované v predmetnom geometrickom pláne s tým, že aj pri pripustení, že sťažnosť na jeho predchodcu mala byť podaná 03.03.1995, tak mala byť podaná až po úradnom overení geometrického plánu. Podľa žalovaného, ak štátny orgán aprobovaný technický podklad pre právny úkon geometrický plán osvedčil v prospech vlastníctva žalovaného k sporným pozemkom, tak sťažovanie občanov nemôže mať právne relevantnú silu na spochybnenie údajov uvedených v geometrickom pláne a z toho vyplývajúce presvedčenie predchodcu žalovaného o tom, že mu sporné pozemky patria.

2.19 Namietal aj záver súdu prvej inštancie v bode 31. odôvodnenia rozsudku založený na tom, že cesta bola vytvorená zlúčením časti dvoch šnúrových rálí, čím podľa žalovaného súd prvej inštancie prebral ničím nepodložené tvrdenia žalobcov. Vo vzťahu k uvedenému záveru poukázal na závery znalkyne vyplývajúce z jej výpovede na pojednávaní zo dňa 05.03.2024, kde znalkyňa opravila svoje tvrdenie uvedené v znaleckom posudku, a ktoré jej žalovaný odporoval, teda že pozemok č. 488 v PK mape

nikdy nebol cestou a cesta sa medzi pozemkami žalobcu a žalovaného právne nikdy nenachádzala. V tejto súvislosti namietal aj záver súdu prvej inštancie, že charakter nehnuteľnosti vylučuje, aby sa niektorý zo spoluvlastníkov stal výlučným vlastníkom pozemku bez toho, aby získal spoluvlastnícke podiely ostatných, pričom súd prvej inštancie neuviedol, na základe akých dôkazov dospel k tomu, že parcela č. XXXX cesta v spornej časti je v spoluvlastníctve nejakých vlastníkov a ak bola kedysi uvedená cesta užívaná viacerými osobami, tak jej užívaním týmito osobám vlastníctvo nemohlo vzniknúť. V tejto súvislosti opätovne poukázal žalovaný na to, že cesta sa dostala do operátu katastra technicko-hospodárskym mapovaním, ktoré však neriešilo vlastnícke vzťahy ale iba prinajlepšom užívacie vzťahy. Žalovaný mal potom za to, že odôvodnenie súdu o tom, že nemohol byť dobromyseľný pri vstupe do držby alebo pri vzniku právneho titulu, je nesprávne a súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, v čom vzhláda odvolací dôvod prezumovaný § 365 ods. 1 písm. f) CSP.

2.20 Namietal aj záver súdu prvej inštancie v bode 34. odôvodnenia rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie neuznal právny omyl predchodcov žalovaného za ospravedliteľný, nakoľko sa nazdával, že právna úprava bola taká jednoznačná, že jej nedokonalú znalosť nie je možné odpustiť. Tento záver považuje žalovaný za príliš formalistický a nenaplnujúci znaky spravodlivého súdneho procesu. Poukázal na to, že v konaní bolo preukázané zápisom v notárskej zápisnici, že jeho právni predchodcovia využili možnosť podľa § 2 ods. 1 zákona č. 293/1992 Zb. na to, aby pozemky PKN č. 245, 246 a 247, ktoré dostali do daru v roku 1983 právne nedokonalou formou darovania od rodičov, platne zapísali do evidencie nehnuteľností, resp. katastra nehnuteľností. Mal potom za to, že súd posudzoval ospravedliteľnosť právneho omylu predchodcov žalovaného neprímerane prísne, pretože účelom zákona č. 293/1992 Zb. bolo najmä zjednodušiť podmienky a postup pre zápis vlastníckych vzťahov do katastra, pretože predchádzajúca evidencia nehnuteľností uprednostňovala evidenciu užívacích vzťahov pred evidovaním vlastníctva a túto skutočnosť sa snažil zákonodarca napraviť v prospech evidovania vlastníctva. Žalovaný zdôraznil, že pri tomto konaní sa jeho právny predchodca v dobrej viere spoliehal na geodeta a orgán štátnej správy katastra a notára, keďže tieto subjekty vykonali úkony, ktoré potvrdili dobrú vieru žalovaného a žalovaný sa mal a mohol spoliehať na to, že tieto subjekty konajú na základe platných právnych predpisov a v súlade s nimi. Mal potom za to, že ak sa jeho predchodcovia zákonom predpísaným spôsobom snažili napraviť nedostatok formy právneho úkonu svojich právnych predchodcov, bolo neprímerane prísne a formalistické hodnotiť ich konanie ako neospravedliteľný omyl, najmä ak podkladom notárskeho osvedčenia bol štátnym orgánom úradne overený geometrický plán vyhotovený podľa právnych predpisov. V uvedenom potom žalovaný vzhládal danosť odvolacích dôvodov prezumovaných ustanovením § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP.

2.21 Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 a § 390 CSP zmenil tak, že žalobu ako bezdôvodnú a bezzákladnú zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Žalobkyňa 2/ považovala odvolanie žalovaného za nedôvodné, pričom mala za to, že súd prvej inštancie správne právne a skutkovo vyhodnotil jednoznačné dôkazy, ktoré preukazujú, že sporné pozemky boli vytvorené z pozemnoknižných parciel č. 216, 217 a 218 v katastrálnom území C., a tieto pozemky nikdy neopustili majetkovú sféru pôvodných vlastníkov. Konštatovala, že žalovaný v konaní nepreukázal žiadnou listinou, že by predmetné pozemnoknižné parcely 216, 217 a 218 nachádzajúce sa v k. ú. C. vlastnícky prešli na neho, keď žalovaný ani netvrdil, že on, resp. jeho právni predchodcovia, disponujú nejakým listinným dôkazom preukazujúcim získanie označených pozemkov od pozemnoknižných vlastníkov. Mala za to, že bez preukázania poctivého nadobudnutia sporných pozemkov žalovaným, resp. jeho právnymi predchodcami, nebolo možné priznať žalovanému oprávnenosť ich držby a následné vydržanie, pričom poukázala na to, že žalovaný a jeho právni predchodcovia mali priamu vedomosť, akému účelu sporné pozemky slúžili, teda že tvorili prístupovú cestu – šnúrovú medzu, ktorá bola vytvorená aj z PKN parciel 216, 217 a 218. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa nezaoberal možnosťou skutkového omylu pri vydržaní, žalobkyňa 2/ uviedla, že podľa jej presvedčenia je zrejmé, že už samotný spôsob využívania sporného pozemku ako prístupová cesta pokojne užívaná desaťročia mnohými vlastníkmi vyššie položených pozemkov vylučovala na strane žalovaného a jeho právnych predchodcov získanie vnútorného presvedčenia, že možno len na základe Geometrického plánu 17951381-396/94 JM a bez podpisu a súhlasu ostatných vlastníkov tejto cesty nadobudnúť jej vlastníctvo. Pokiaľ žalovaný spochybňoval, že sa sťažnosť z 03.03.1995 dostala do jeho sféry dispozície, tak o opaku svedčí to, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia sporné pozemky následne odplotili a sprístupnili na postavenie verejného

vodovodu a po nejakom čase ich opäť priplotili. Poukázala na to, že z výpovedí účastníkov vyplynulo, že hraničné medze v C. boli vytvorené zo susedných parciel a slúžili na cestu alebo chodník na ľahší prístup k susedným pozemkom. Uviedla, že po spornej medzi viedla tiež cesta a tá mala parcelné číslo 748 a len po tej ceste bol možný prístup na vyššie položené poľnohospodárske pozemky. Zdôraznila, že vlastníci pozemnoknižných parciel č. 216, 217 a 218 by bez tejto cesty prišli o možnosť vstupu a obrábania ich príľahých poľnohospodárskych pozemkov. Mala potom za to, že na strane žalovaného a jeho právnych predchodcov od začiatku absentoval náležitý nadobúdací titul k sporným pozemkom, čo nemohlo viesť k naplneniu podmienok vydržania. Za účelové považovala aj tvrdenia, že on ani jeho právni predchodcovia sa nedozvedeli o obsahu sťažnosti z 03.03.1995, a taktiež že nemali vedomosť o jej úradnom vybavovaní, pričom poukázala na závery sformulované v rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 7C/94/2013, ktoré smerovalo voči totožnému žalovanému, kde súd taktiež správne ustálil, že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť s tým, že na strane žalovaného absentoval nadobúdací titul, preto nemohli byť naplnené podmienky vydržania k sporným pozemkom.

3.1 Pokiaľ žalovaný k bodu 30. rozsudku argumentoval tým, že oplotenie daného pozemku neurobil otec žalovaného so žalovaným, ale ho mal urobiť G. F., ktorý navyše tento plot identifikoval na fotografii a žalovaný dôvodil, že pán F. týmto oplotením mal potvrdiť pôvodnú hranicu medzi pozemkami žalobcov a žalovaného, tak ako bola identifikácia v geometrickom pláne M. A. z roku 1994, žalobkyňa 2/ mala za to, že žalovaný používa nepravdivé a skresľujúce tvrdenia, lebo šnúrová cesta bola od dvorov oddelená z oboch strán dvoma plotmi, teda jeden plot realizoval žalovaný a jeho otec a druhý plot realizoval pán F. a až neskôr žalovaný svoj plot odstránil a pribral si šnúrovú cestu.

3.2 Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že uplynula 10-ročná vydržacia doba v zmysle § 2 zákona č. 293/1992 Zb. a že žalobcami predložené listiny LV XXX, XXX N. XXXX už neexistujú s tým, že žalovaný predložil jednoznačnejšie doklady, žalobkyňa 2/ mala za to, že s týmto nemožno súhlasiť, nakoľko ako dôkazy boli predložené dva znalecké posudky, kde znalci potvrdili, akým spôsobom došlo k zásahu do PKN parciel č. 216, 217 a 218 k. ú. C., pričom poukázala na závery znaleckého posudku vypracovaného M. O., ako aj na závery vyplývajúce z Geometrického plánu č. 41962246-24/2011 vypracovaného M. H. C.. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného, že aj znalkyňa pripustila, že znalecký posudok z roku 1994 vypracovaný M. A. nie je nezákonný a nie je vyhotovený v rozpore so zákonom, tak podľa žalobkyne 2/ toto odporuje odborným dôkazom znalcov v ich znaleckých posudkoch, a to v znaleckom posudku M. J. a M. O., z ktorých vyplýva, že uvedený geometrický plán vychádza z nesprávnej identifikácie, a teda geometrický plán obsahuje zjavnú chybu, ktorá bez akéhokoľvek právneho úkonu mala viesť k pozbaveniu žalobcov ich vlastníckeho práva k sporným pozemkom. Námietku žalovaného, že sa nezistila chyba v geometrickom pláne a že všetko pri zápise sporného geometrického plánu je v poriadku, považuje žalobkyňa 2/ za účelovú. Zdôraznila, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný a jeho predchodcovia si uplatnili vydržanie k pozemku, ktorý nikdy v spornej časti nevlastnili a nemali si ani v spornom rozsahu zamerať, nakoľko vedeli, že geometrický plán týmto spôsobom merania zasahuje do právnych vlastníkov.

3.3 Na základe uvedeného žalobkyňa 2/ navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

4. Žalobcovia 3/, 7/, 9/ a 10/ vo vyjadrení k odvolaniu považovali odvolanie za nedôvodné s tým, že jednotlivé odvolacie argumenty odvolateľa sú účelové a nepravdivé. Mali za to, že žalovaný sa v odvolaní usiluje sponchybníť jednoznačné dôkazy, ktoré súd prvej inštancie správne skutkovo a právne vyhodnotil, a ktoré preukazujú, že sporné pozemky

C-KN parcela č. 1720/5, C KN parcela č. 1720/6 a C KN parcela č. 1720/7 k. ú. C. boli vytvorené z pozemnoknižných parciel 216, 217 a 218 nachádzajúcich sa v k. ú. C.. Zdôraznili, že žalovaný veľmi dobre poznal, aj s prihliadnutím na jeho vek, ako sa historicky sporné pozemky užívali, že tieto neslúžili len rodine žalovaného, ale doslova plnili s prihliadnutím na jednoznačné vyjadrenia svedkov funkciu spoločnej prístupovej komunikácie na ostatné vyššie položené pozemky viacerých občanov obce C., a tento prechod a prejazd títo užívali dlhodobo nerušene.

4.1 Poukázali na to, že žalovaný nepreukázal žiadnou listinou, že by označené PKN parcely č. 216, 217 a 218 nachádzajúce sa v k. ú. C. vlastnícky prešli na neho s tým, že ani netvrdil, že či už on alebo jeho právni predchodcovia disponovali nejakým listinným dôkazom preukazujúcim získanie označených pozemkov od pozemnoknižných vlastníkov. Mali potom za to, že na strane žalovaného a jeho právneho predchodcu od začiatku absentoval nadobúdací titul, čo tvorí jednu zo základných podmienok vydržania v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka a bez preukázania poctivého nadobudnutia sporných pozemkov

žalovaným, resp. jeho právnymi predchodcami, nebolo možné priznať žalovanému oprávnenosť držby a následné vydržanie.

4.2 Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že súd sa v bode 20.3 odôvodnenia rozsudku nezaoberal možnosťou skutkového omylu pri vydržaní, tak podľa ich presvedčenia je aj v tomto prípade preukázané, že už samotný spôsob využívania sporného pozemku ako prístupová cesta pokojne užívaná desaťročia mnohými vlastníkami vyššie položených pozemkov vylučovala na strane žalovaného a jeho právnych predchodcov získanie vnútorného presvedčenia, že možno len na základe Geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM a bez podpisov a súhlasov ostatných vlastníkov tejto cesty nadobudnúť jej vlastníctvo. Pokiaľ žalovaný spochybňoval, že sa sťažnosť 03.03.1995 dostala do jeho dispozície či dispozície jeho právnych predchodcov, tak podľa žalobcov je dôkazom tejto vedomosti skutočnosť, že sporné pozemky následne odplotili a sprístupnili na postavenie verejného vodovodu a po nejakom čase ich opäť svojvoľne priplotili. Poukázali na to, že z výpovedí účastníkov vyplynulo, že hraničné medze v C. boli vytvorené zo susedných parciel a slúžili na cestu alebo chodník na ľahší prístup k susedným pozemkom a po spornej medzi viedla tiež cesta a tá mala parcelné číslo 748 a len po tejto ceste bol možný prístup na vyššie položené poľnohospodárske pozemky a vlastníci pozemnoknižných parciel č. 216, 217 a 218 nachádzajúcich sa v k. ú. C. bez tejto cesty prišli o možnosť vstupu a obrábania ich príľahých poľnohospodárskych pozemkov. Uviedli, že k týmto pozemnoknižným parcelám právnomu predchodcovi žalovaného J. B. nesvedčilo vlastnícke právo, a preto tento správne podľa záverov súdu nemohol tieto previesť na rodičov žalovaného, ktorý žalovaný ich nemohol platne nadobudnúť dedením. Preto žalobcovia vyjadrili presvedčenie, že na strane žalovaného a jeho právnych predchodcov od začiatku absentoval náležitý nadobúdací titul k sporným pozemkom, čo nemohlo viesť k naplneniu podmienok vydržania.

4.3 Súčasne mali za to, že oni presvedčivo spochybnili tvrdenia žalovaného, že sa nedozvedel (on ani jeho právni predchodcovia o obsahu sťažnosti z 03.03.1995, a taktiež že nemali vedomosť o jej úradnom vybavovaní), pričom v tejto súvislosti poukázali na závery sformulované v rozsudku Okresného súdu Námestovo sp. zn. 7C/94/2013, ktoré smerovalo voči totožnému žalovanému.

4.4 Žalobcovia 3/, 7/, 9/ a 10/ sa v identickom znení ako žalobkyňa 2/ vyjadrili aj k odvolacej námietke žalovaného k záveru súdu prvej inštancie uvedenom v bode 30. odôvodnenia rozsudku a rovnako ako žalobkyňa 2/ sa vyjadrili aj k odvolacej námietke žalovaného spočívajúcej v tom, že uplynula 10-ročná vydržacia doba v zmysle § 2 zákona č. 293/1992 Zb. a mal by sa stať originárnym vlastníkom sporných nehnuteľností.

4.5 Na základe uvedeného žalobcovia 3/, 7/, 9/ a 10/ navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

5. Žalovaný v odvolacej replike k vyjadreniu žalobkyne 2/ k odvolaniu zo dňa 20.05.2024 poprel tvrdenie žalobkyne 2/ o tom, že on, resp. jeho právni predchodcovia mali priamo vedomosť o tom, že pozemky pod cestou boli vytvorené aj z pozemnoknižných parciel č. 216, 217 a 218, a toto tvrdenie považoval za ničím nepodložené a opätovne zdôraznil, že Geometrický plán č. 17951381-396/94 JM potvrdil, že cesta sa nachádza na pozemnoknižných parcelách č. 246 a 247.

5.1 Pokiaľ žalobkyňa 2/ vo vyjadrení k odvolaniu prezentuje svoje presvedčenie, že k nadobudnutiu vlastníctva sporného pozemku v prospech neho ako žalovaného bol potrebný súhlas všetkých vlastníkov cesty a bez tohto súhlasu nemohol získať presvedčenie, že by mu cesta mohla patriť, je toto presvedčenie nesprávne, nakoľko predmetom sporu bolo určenie vlastníctva k pozemku a nie k ceste ako stavbe veci. V danej súvislosti poukázal na to, že na uvedenom pozemku nie je postavená inžinierska stavba, cesty, ani nebolo predmetom dokazovania, či niekedy takáto stavba bola postavená a kto ju postavil, kedy bola odstránená a podobné otázky.

5.2 Rovnako argumentáciu žalobkyne 2/, že mal vedieť o sťažnosti zo dňa 03.03.1995 z dôvodu jeho konania, že odplotil sporný pozemok pre postavenie verejného vodovodu a po čase ho opäť priplotil, považuje za ničím nedoloženú domnienku, keď mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že by v čase bezprostredne po dátume 03.03.1995 vykonával nejaké stavebné činnosti s oplatením, a taktiež údajná výstavba verejného vodovodu podľa žalovaného nebola predmetom dokazovania a v sťažnosti nie je uvedená žiadna zmienka o verejnom vodovode. Mal za to, že nie je daná žiadna príčinná súvislosť

medzi sťažnosťou a údajným jeho konaním s oplotením, keď žalobkyňa nepredložila dôkaz ale iba svoju domnienku, tvrdenie, ktoré ničím nepodložila.

5.3 Žalovaný súčasne sporoval tvrdenie žalobkyne 2/, že hraničné medze v C. boli vytvorené zo susedných parciel a slúžili na cestu alebo chodník, prístup k susedným pozemkom, keď uvedené tvrdenie sa podľa žalovaného nezakladá na pravde a ani na výpovediach svedkov s tým, že ani predmetom znaleckého dokazovania nebolo určenie priebehu cesty a vlastnícke vzťahy k pozemkom pod ňou. Uviedol, že vytvorenie cesty zo susedných parciel tvrdila iba strana žalobcov, konkrétne G. F., ktorý uvádzal svoje vlastné spomienky, avšak nebol v postavení svedka ale iba ako zástupca žalobkyne 2/. Žalovaný súčasne sporoval tvrdenie žalobkyne 2/, že k pozemkom PKN č. 216, 217 a 218 nebolo možné sa dostať iným spôsobom ako cez jeho pozemok a aj v minulosti aj v súčasnosti je možný prístup k pozemkom žalobcov od hlavnej asfaltovej cesty, čo aj v skutočnosti využívajú.

5.4 Žalovaný súčasne nesúhlasil s tvrdeniami žalobkyne 2/, že šnúrová cesta bola od dvorov oddelená z oboch strán dvoma plotmi, nakoľko uvedené potvrdzuje aj v spise doložená čiernobiela fotografia vyhotovená v priebehu minulého storočia, na ktorej je zachytený iba jeden plot, a to drevený plot postavený na hranici tak, ako to bolo vyhotovené aj v Geometrickom pláne 17951381-369/94 JM.

5.5 Mal za to, že žalobkyňa 2/ neuniesla dôkazné bremeno, ktorým by spochybnila uplynutie 10-ročnej vydržacej doby, pričom zdôraznil, že žalobkyňa poukazuje na znalecké posudky, ktoré boli vyhotovené až 10 a 15 rokov po uplynutí 10-ročnej vydržacej doby.

5.6 Súčasne sporoval tvrdenie žalobkyne 2/ spočívajúce v tom, že pri vyhotovení geometrického plánu v roku 1994 mohli jeho právni predchodcovia nejakým spôsobom rozhodnúť, kadiaľ vedie vlastnícka hranica, keď zo žiadneho právneho predpisu ani z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by právni predchodcovia žalovaného alebo žalovaný mohli ovplyvniť to, ako geodet vyhotovil priebeh vlastníckej hranice podľa platných údajov katastra, a preto sa on mohol len spoliehať na správnosť štátom aprobovaných dokumentov.

5.7 Na základe uvedeného žalovaný zotrval na svojom odvolacom návrhu.

6. Žalobkyňa 2/ v odvolacej duplike zotrvala na svojom predchádzajúcom vyjadrení, pričom vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že sporný pozemok bol oplotený len z jednej strany, uviedla, že aj dnes je zistiteľné, kde boli umiestnené stĺpiky jeho oplotenia sporného pozemku, a to aj bez ohľadu na to, že tieto žalovaný odpíllil karboflexkou a betónové lôžka odstránil a o tomto je v spise aj fotografia dvojkrídlovej brány a dvora žalovaného na spoločnú cestu. Zopakovala, že žalovaný vôbec nebol dobromyseľný pri plotení sporného pozemku, inak by tento nebol odplocoval po tom, ako sa dozvedel o obsahu petície, a teda si bol úplne vedomý, že mu sporný pozemok nepatrí.

7. Žalovaný v odvolacej replike k vyjadreniu žalobcov 3/, 7/, 9/ a 10/ k odvolaniu zo dňa 28.05.2024 zdôraznil, že užívanie poľnej cesty žalobcami alebo inými občanmi, ktorí nemajú vlastnícke právo k pozemku, nemôže viesť k strate vlastníckeho práva k predmetnému pozemku z jeho strany. Uviedol, že on, resp. jeho právni predchodcovia len z opatrnosti a z dôvodu právnej istoty požiadali o notárske osvedčenie a potvrdenie ich vlastníctva k pozemkom, na ktorých sa nachádza aj rodičovský dom.

7.1 Taktiež nesúhlasil s argumentáciou žalobcov 3/, 7/, 9/ a 10/, že on si mal žiadať podpis a súhlas všetkých vlastníkov cesty k tomu, aby nadobudol vlastnícke právo k pozemku pod cestou, keď poukázal na to, že cesta bola vytvorená na jeho pozemku, resp. na pozemku jeho právnych predchodcov, a preto on nepotreboval súhlas žiadneho suseda na to, aby mu tento odsúhlasil vlastníctvo k pozemku PKN č. 245, 246 a 247, ktorý už aj tak vlastnil.

7.2 Súčasne sporoval tvrdenia, že by mal vedomosť o tom, že sporný pozemok je tvorený z PKN parciel 216, 217 a 218, a túto informáciu po prvýkrát predložili žalobcovia na základe Geometrického plánu č. 41962246-24/2011 z roku 2011 až v konaní vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 7C/94/2013, ktoré sa začalo až po uplynutí vydržacej doby podľa zákona č. 293/1992 Zb. Žalovaný potom zopakoval svoju argumentáciu zo štádia konania pred súdom prvej inštancie, že Geometrický plán č. 17951381-396/94 JM ako technický podklad pre notárske osvedčenie podľa zákona č. 293/1992 Zb. je správny, zákonný a stále platný a zákonnosť vyhotovenia tohto technického podkladu na pojednávaní nespochybnila ani do konania pribratá znalkyňa M. O..

7.3 Namietal aj tvrdenia žalobcov, že z výpovedí účastníkov vyplynulo, že hranice medze boli vytvorené zo susedných parciel a slúžili na cestu alebo na chodník, keďže uvedené nepotvrdili ani žalobcovia na pojednávaní a vypočutí účastníci iba uviedli, že si pamätajú, že na sporných pozemkoch kedysi viedla cesta, a túto cestu užívali, avšak o vlastníckych pomeroch k ceste sa nevyjadrovali a iba G. F.

uvádzal svoje vlastné spomienky o vlastníckych vzťahoch, avšak nebol vlastníkom týchto pozemkov ani v postavení svedka ale ako zástupca žalobkyne 2/. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných o vedomosti žalobcu o sťažnosti zo dňa 03.03.1995 zotrval na predchádzajúcich vyjadreniach.

7.4 Vo vzťahu k odkazu žalobcov 3/, 7/, 9/ a 10/ na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 a rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1VCdo 1/2024 žalovaný poukázal na to, že uvedené rozhodnutia nesúvisia so zisteným skutkovým stavom v tomto konaní, keď ani jedno z týchto rozhodnutí neinterpretovalo ustanovenia zákona č. 293/1992 Zb., ktoré sa týkajú splnenia podmienok pri zápise za vlastníka do evidencie nehnuteľností.

7.5 Žalovaný sporoval aj tvrdenie žalobcov, že cesta bola oddelená plotmi, keď podľa jeho názoru z dokazovania nevyplývalo, že by cesta bola oplotená z oboch strán a uvedené potvrdzuje aj v spise doložená čiernobiela fotografia vyhotovená v priebehu minulého storočia, na ktorej je zachytený iba jeden plot, a to drevený pôvodný plot postavený na hranici tak, ako to bolo vyhotovené aj v Geometrickom pláne č. 17951381-369/94 JM.

7.6 Vo zvyšnej časti v celom rozsahu žalovaný zotrval na svojej argumentácii vyplývajúcej z jeho ostatných podaní zo štádia odvolacieho konania.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolacej duplike žalobkyne 2/ z 22.07.2024 zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, pričom poprel tvrdenie žalobkyne 2/, že on, resp. jeho právny predchodca na spornom pozemku odstránili plot, keď časť plotu bola odstránená iba raz, a to pracovníkmi, ktorí pre obec budovali verejný vodovod a s týmto dočasným odstránením oplotenia žalovaný dodatočne súhlasil, pretože so svojim bratom k obecnému vodovodu vybudovali svoje prípojky. Mal za to, že žalobkyňa 2/ ničím nepreukázala, že by on mohol mať nejaké pochybnosti oprávnenosti svojej držby sporného pozemku, keď on sa správal ako riadny vlastník a držiteľ sporného pozemku a podľa jeho vlastného užívania s touto vecou poctivo nakladal. Opätovne poukázal na rozpornosť tvrdenia žalobkyne 2/, že by mu malo byť zjavné, že na spornom pozemku prebiehajú šnúrové rale, keď žalobkyňa 2/ na jednej strane tvrdila, že na spornom pozemku sa nachádzala cesta a následne tvrdila, že na spornom pozemku mal vidieť priebeh dvoch šnúrových rali, pričom tieto tvrdenia žalobkyne považuje za účelové. Mal za to, že žalobkyňa 2/ si účelovo zamieňa neoprávnené užívanie cesty tretími osobami s výkonom vlastníckeho práva k spornému pozemku z jeho strany.

8.1 Žalovaný namietal aj tvrdenie žalobkyne 2/, že hydrant verejného potrubia bol umiestnený na spornom pozemku, resp. že by bol sťažený prístup k verejnému hydrantu, pričom predložil fotografie, z ktorých má vyplývať, že predmetný hydrant je dostatočne vzdialený od oplotenia a nachádza sa na verejne dostupnom mieste.

8.2 Žalovaný sa súčasne ohradil voči tvrdeniu žalovanej, že by mal vedome klamať o oplotení sporného pozemku z jednej strany, keď žalobkyňa 2/ sa asi snaží spochybniť jeho tvrdenia a dôkazy, ktoré predložil, pričom však svoje tvrdenia o odpílení karboflexkou a odstránení betónového lôžka žiadnym dôkazom nepreukazuje. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že žalobkyňa ohľadne tohto tvrdenia neuniesla dôkazné bremeno.

9. Strany sporu v odvolacom konaní ďalšie podania neprodukovali.

10. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 ods. 1 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti výrokom 1. až 3. (a na nich závislých výrokoch 4. až 6. o práve na náhradu trov konania) bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP – súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom rozhodol v neprospech žalovaného, keď určil, že žalobcovia 2/ až 7/, 9/ a 10/ sú podielovými spoluvlastníkmi na dotknutých nehnuteľnostiach v príslušných spoluvlastníckych podieloch a priznal im proti žalovanému právo na náhradu trov konania), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania žalovaným v rozsahu danom § 379 CSP, a viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch 1. až 3., ktorými súd prvej inštancie určil, že žalobcovia 2/ až 7/ a 9/ a 10/ (každý v príslušnom spoluvlastníckom podiele na tom ktorom dotknutom pozemku) sú vlastníci dotknutých pozemkov podľa § 388 CSP, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie, zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu

zamietol a žalovanému priznal voči žalobcom 2/ až 7/, 9/ a 10/ právo na náhradu trov (prvostupňového ako aj odvolacieho) konania v rozsahu 100 %.

10.1

Vzhľadom na to, že odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam postupom prezumovaným § 385 CSP v nevyhnutnom rozsahu zopakoval dokazovanie oboznámením fotokópiou stanoviska komisie ROEP zo dňa 20.05.2008 na č.l. 73 spisu, fotokópiou prvej strany zo štvrtého zasadnutia obecného zastupiteľstva konaného dňa 30.07.2010 na Obecnom úrade v C. na č.l. 74 spisu, fotokópiou sťažnosti na H. B., bytom C. Q. XX zo dňa 03.03.1995 na č.l. 75 spisu, fotokópiou petície zo dňa 23.04.2010 na č.l. 76 spisu, fotokópiou odpovede Obce C. zo dňa 03.08.2020 na č.l. 77 spisu, so znaleckým posudkom M. N. O. č. 2/2019 na č.l. 329 až 378 spisu, ako aj pripojeným súdnym spisom Okresného súdu Námestovo pod. sp.zn. 7C/94/2013, a to osobitne znaleckým posudkom M. D. J. č. 22/2024 na č.l. 76 až 80 predmetného spisu a rozsudkom Okresného súdu Námestovo č.k. 7C/94/2013-138 zo dňa 23.03.2015, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je geometrický plán M. H. C. č. 41962249-24/2011 zo dňa 28.01.2011 na č.l. 138 až 144 pripojeného spisu.

10.2

Strany sporu na pojednávaní zotrvali na svojich predchádzajúcich podaniach a vyjadreniach, pričom zástupca žalobcov 3/, 7/, 9/ a 10/ akcentoval tú skutočnosť, že v zmysle zákona č. 293/1992 Zb. pre splnenie podmienok prezumovaných týmto zákonom bolo potrebné, aby osvedčovateľ skutočne držal predmetné pozemky, keď v danom prípade bolo preukázané, že tieto pozemky slúžili ako cesta, čiže boli v užívaní ostatných obyvateľov obce a z tohto dôvodu potom nebola splnená podmienka držby týchto nehnuteľností zo strany právnych predchodcov žalovaného.

11. Vo všeobecnosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle ust. § 380 CSP je viazaný odvolacími dôvodmi (odsek 1) s výnimkou vád týkajúcich sa podmienok konania, na ktoré je povinný prihliadať, aj keby neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (odsek 2). Z uvedeného vyplýva, že na iné pochybenia súdu prvej inštancie mimo tých, ktoré namietal odvolateľ v odvolacej lehote, ktoré by inak mohli byť odvolacím dôvodom v zmysle ust. § 365 CSP, prihliadať nemôže, aj keby takého pochybenia zistil. Odvolací súd konštatuje, že nevzhladol žiaden nedostatok naplnenia podmienok konania.

12. Odvolací súd východiskovo poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ktoré boli vznesené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného konania, ktoré preskúmaval v odvolacom konaní. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov prezumovaných ust. § 365 ods. 1 písm. h), f) a b) CSP.

13. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13.1

Žalovaný vzhliadal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v tom, že tento posudzoval splnenie podmienok vydržania vlastníckeho práva podľa ustanovení § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka, pričom však mal splnenie podmienok vydržania vlastníckeho práva zo strany žalovaného (prípadne jeho právnych predchodcov) posudzovať podľa § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb.

13.1.1

Vo všeobecnosti vychádzajúc z právnoteoretických prezumpcií je vydržanie osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona (§ 129 a § 134 Občianskeho zákonníka), ktoré vzniká splnením zákonom požadovaných predpokladov. Musí ísť o spôsobilý predmet vydržania (predmetom vydržania môže byť každá vec, ktorá môže byť predmetom vlastníctva), držba musí byť oprávnená t. j. musí ísť o faktické ovládanie veci alebo vykonanie práva, musí ísť o vôľu nakladať s vecou alebo s právom ako so svojim a musí byť dobrá viera, že oprávnenému držiteľovi patrí vec (alebo právo) a držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby, do zákonom stanovenej doby sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca (u nehnuteľných vecí je vydržacia doba desaťročná). Subjektom vydržania môže byť tak fyzická ako aj právnická osoba.

13.1.2

Podľa § 129 a § 134 Občianskeho zákonníka vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním sa nadobúda na základe rozhodnutia súdu na návrh oprávneného držiteľa a po splnení zákonom požadovaných predpokladov na základe určovacej žaloby. Rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva má povahu deklaratórneho rozhodnutia (rozhodnutie nemení právny stav, ale deklaruje vlastníctvo).

13.1.3

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov platného do 01.12.2000 (týmto dňom nadobudol účinnosť zákon č. 393/2000 Z. z., ktorý vypustil zo zákona § 2 až 9) na základe osvedčenia notára vydaného za podmienok v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení.

13.1.4

Podľa § 2 ods. 2 tohto zákona ak po dobu 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľnosti podľa odseku 1 neuplatní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov vlastnícke právo k nehnuteľnosti takto zapísanej iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania, to platí aj pre prípad, že nehnuteľnosť v tejto lehote bola prevedená na inú osobu, než ktorá je uvedená v osvedčení.

13.1.5

Vo vzťahu k uvedenej odvolacej námietke odvolací súd východiskovo poukazuje na už v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu uvádzané uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/47/2012 zo dňa 30.04.2013, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 125/2014 (ďalej aj „R 125/2014“), na ktoré odkazuje aj aktuálna rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/93/2023, uznesenie z 24. augusta 2022 sp. zn. 3Cdo/10/2021, uznesenie z 19. augusta 2019 sp. zn. 8Cdo/93/2018), v zmysle ktorého ust. § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb. bolo vo vzťahu k § 134 Občianskeho zákonníka špeciálnou úpravou, ktorá umožňovala vydržanie ako originárny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva za jednoduchších podmienok, než aké stanovovala všeobecná úprava. Vydržanie vlastníckeho práva podľa § 2 ods. 2 zákona

č. 293/1992 Zb. vyvažovalo splnenie podmienok, a to, že išlo o osobu zapísanú v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe, a že do 10 rokov od zápisu tejto osoby neuplatnila vlastnícke právo k nehnuteľnosti v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách iná osoba. Zrušenie uvedeného ustanovenia k 30. novembru 2000, t. j. po 8 rokoch a 6 mesiacoch od jeho účinnosti, malo za následok, že u žiadnej osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe nemohlo dôjsť k završeniu podmienok vydržania podľa tejto špeciálnej úpravy (pre neuplynutie 10-ročnej doby plynúcej odo dňa zápisu za vlastníka). Tým však nebola u takejto osoby dotknutá možnosť vydržania vlastníckeho práva splnením podmienok vydržania vyplývajúcich z § 134 Občianskeho zákonníka. Týmito podmienkami boli: a) spôsobilý predmet vydržania, b) oprávnená držba a c) nepretržité trvanie oprávnenej držby po dobu 10 rokov, ak išlo o nehnuteľnosť. Podmienka oprávnenej držby bola u osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe splnená bez ďalšieho. Vyplývala zo zákona ako právny účinok zápisu notárskeho osvedčenia o držbe do katastra nehnuteľností. Takáto osoba nadobudla totiž postavenie oprávneného držiteľa zaručené po dobu 10 rokov odo dňa zápisu do katastra.

13.1.6

Odvolací súd súčasne poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Cdo 349/2021, v ktorom sa taktiež zaoberal právnou otázkou nespochybnosti vydržania nehnuteľnosti uplynutím 10-ročnej doby podľa § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb.. V relevantných súvislostiach poukázal na to, že „Právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie v prejednávanej veci nebolo výlučne to, či v čase vydania notárskeho osvedčenia o držbe podľa zákona č. 293/1992 Zb., bola žalovaná, resp. jej právny predchodca dobromyseľný, ale či bol so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný v tom, že predmetné nehnuteľnosti mu skutočne patria počas celej vydržacej doby. Dobromyseľnosť držby zaniká, a teda zmena držby oprávnenej na neoprávnenú nastáva momentom, kedy sa držiteľ oboznámil so skutočnosťou, ktorá objektívne musela v ňom vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec alebo právo patrí, a to bez ohľadu na to, že subjektívne naďalej ostal v presvedčení o svojom vlastníctve veci, resp.

oprávnenom výkone práva. Rozhodnutie odvolacieho súdu v danej veci je založené na závere o tom, že v dôsledku súdneho konania vedeného Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 23C/168/2004 o určenie, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po V. A., došlo k strate dobromyseľnosti ich držiteľa. Uvedené nie je v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/47/2012 (R 125/2014), nakoľko to vychádzalo z iného skutkového stavu, keď neboli zistené žiadne skutočnosti, v dôsledku ktorých by v dobe desiatich rokov (plynúcej odo dňa jej zápisu do katastra) došlo k prerušeniu vydržacej doby pre stratu dobromyseľnosti a tým aj oprávnenej držby. V prejednávanej veci však boli zistené skutočnosti, v dôsledku ktorých podľa súdov k prerušeniu vydržacej doby došlo - podaním žaloby na Okresný súd v Žiline pod sp. zn. 23C/168/2004 - v zmysle § 2 ods.2 zákona č. 293/1992 Zb. bola právne aprobovaným spôsobom spochybnená oprávnenosť a nepretržitosť trvania držby založená notárskym osvedčením o vydržaní vlastníckeho práva. Z uvedených dôvodov námietka dovolateľky, v zmysle ktorej sa odvolací súd odklonil od označenej judikatúry dovolacieho súdu, nie je opodstatnená. V danom prípade nejde o odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže odvolací súd vychádzal zo skutkovo a právne (i procesne) odlišnej situácie ako Najvyšší súd SR vo veci pod sp. zn. 6Cdo/47/2012 (R 125/2014). Posudzovaný prípad je však založený na inom skutkovom základe, a preto podľa názoru odvolacieho súdu bolo potrebné z hľadiska právneho posúdenia vecí vychádzať z premís vyplývajúcich z rozhodnutia „R 125/2014“.

13.1.7

Záver súdu prvej inštancie, ktorý v nadväznosti na ust. § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyslovil, že právni predchodcovia žalovaného a ani žalovaný titul uchopenia sa držby (objektívne oprávneného dôvodu nadobudnutia držby) týkajúci sa spoluvlastníckeho podielu právnych predchodcov žalobcov a žalobcov nepreukázal, a že ani objektívne okolnosti podľa súdu prvej inštancie nesvedčili o dobromyseľnosti jeho oprávnenej držby, z dôvodu čoho nemohol nadobudnúť žalovaný vlastnícke právo vydržaním, ako sa to uvádza v notárskej zápisnici (lebo mu objektívne chýbal titul a dobrá viera ako základný predpoklad pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka) potom nereflektuje na osobitosti (podmienky) vydržania tak ako to prezumuje § 2 zákona 293/1992 Zb., keď navyše ani okolnosti, za ktorých žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia sa uchopili držby nevzbudzujú relevantné pochybnosti o ich dobromyseľnosti. V nadväznosti na uvedené odvolací súd akcentuje, že oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod, postačí, ak je daný domnelý právny dôvod (titulus putativus). Ide o to, aby bol držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu takýto právny titul patrí. Takýmto právnym titulom môže byť aj titul nadobudnutia pozemku susediaceho (zo zmluvy, zo zákona) s pozemkom, ku ktorému má byť vlastníctvo vydržané. Odvolací súd (v zhode so závermi vyšších súdnych autorít; porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/150/2014) poukazuje na to, že ak sa nadobúdateľ nehnuteľnosti uchopí držby časti parcely, ktorú nekúpil, môže byť so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom aj tejto časti, aj keď jedným z hľadísk pre posúdenie ospravedlniteľnosti držby držiteľa je v takom prípade aj pomer plochy nadobúdaného a skutočne držaného pozemku. Je potrebné zdôrazniť, že spôsobilým predmetom vydržania vlastníckeho práva je aj pozemok, ktorý je časťou inej parcely, pričom žalovaný svoju dobromyseľnosť (presnejšie dobromyseľnosť svojich právnych predchodcov) pri uchopení držby dotknutých pozemkov vyvodzoval práve z toho, že geometrickým plánom č. 17951381-396/94 JM boli jeho právni predchodcovia uvedený do presvedčenia, že „aj“ dotknuté pozemky sú súčasťou pozemkov pkn parcel č. 245, 246 a 247. Z uvedených dôvodov možno považovať úvahy súdu prvej inštancie o tom, že právni predchodcovia žalovaného nenadobudli od žalobcov (resp. ich právnych predchodcov) dotknuté podiely za nereflektujúce na podstatu argumentácie žalovaného o vstupe jeho právnych predchodcov do držby.

13.1.8

Záver súdu prvej inštancie založený na tom, že tým, že žalovaný, prípadne jeho právni predchodcovia nenadobudli spoluvlastnícky podiel na pôvodných pkn parcelách č. 216, 217 a 218 a nemohli nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním k časti týchto parcel, teda nemožno absolutizovať a v konkrétnostiach prejednávanej veci nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nenáležitý (do istej miery „skresľujúci“) záver súdu prvej inštancie uvedený v bode 17. odôvodnenia jeho rozsudku, z ktorého vyplýva, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva žalovaným tvrdená skutočnosť, že C KN parcela č. 1720/1 a 1720/4 mali byť vytvorené od PKN parcel č. 245, 246 a 247 tak, ako to bolo identifikované Geometrickým plánom č. 17951381-396/94 JM, pričom odvolací súd poukazuje na skutočnosti vyplývajúce zo Znaleckého posudku M. N. O. č. 2/2019, ktorá na strane 4 predmetného znaleckého posudku vo vzťahu ku Geometrickému plánu č. 17951381-396/94 JM uvádza: „...na základe ktorého boli pôvodné parcele C KN č. 1720/1 a 1720/4 zapísané na liste vlastníctva č. XXXX na nesprávne vyhotovenú identifikáciu parcel, keď tvrdí, že diel „4“ a „11“ pochádza z pkn

parcele č. 246, keď podľa zákresu v pozemnoknižnej mape (príloha č. 2) pkn parcela 245 nadväzuje na hranicu pkn parcel 218 a 217, a teda z toho vyplýva, že diel „11“ v GP 17951381-396/94 JM pochádza z časti parcely č. 218 a 245 a diel „4“ z časti pkn parcely 217 a 246.“ Z uvedeného potom vyplýva, že právni predchodcovia žalovaného (vychádzajúc zo skutkového omylu) odvodzovali práve vlastníctvo od pkn parcel č. 245, 246 a 247, ktoré mali po ich zameraní práve tvoriť KN parcely č. 1720/1 o výmere 652 m² a 1720/4 o výmere 767 m². Práve týmto geometrickým plánom došlo k zameraniu predmetných KN parcel č. 1720/1 a 1720/4 v pôvodných hraniciach v teréne a práve táto skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu bola relevantnou pre vznik oprávnenej držby právnych predchodcov žalovaného. V tejto súvislosti podľa názoru odvolacieho súdu nebolo rozhodujúce, že cez sporné pozemky mali prechádzať užívatelia pozemkov v predmetnej lokalite, nakoľko z uvedeného prechádzania nemožno bez ďalšieho vyvodzovať skutočnosť, ktorá by bola pre narušenie dobrej viery založenej práve na základe zamerania pozemkov predmetným geometrickým plánom a stotožnenia ich s pozemkami, ktorých vlastníctvo právni predchodcovia žalovaného odvodzovali práve od pkn parcel č. 245, 246 a 247, tak zásadná. Koncentrujúc zistený skutkový stav v posudzovanom prípade teda možno vysloviť, že právni predchodcovia žalovaného na podklade zistení vyplývajúcich z Geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM vstúpili do držby sporných pozemkov, domnievajúc sa, že sú súčasťou dotknutých pkn parcel.

14. Iba na doplnenie odvolací súd uvádza, že otázka ne/správnosti Geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM bola vyriešená až v konaní vedenom Okresným súdom Námestovo pod sp. zn. 7C/94/2013 (námietky voči správnosti záverov vychádzajúcich zo znaleckého posudku M. D. J. č. 22/2024 a geometrického plánu M. H. C. č. 41962249-24/2011 zo dňa 28.01.2011 boli žalovaným spochybňované aj v prebiehajúcom konaní z dôvodu čoho nariadení znalecké dokazovanie, ktoré výsledkom bol znalecký posudok M. O. č. 2/2019). Práve toto konanie podľa názoru odvolacieho súdu malo zásadný vplyv na trvanie dobromyseľnosti žalovaného, avšak už po uplynutí 10-tich rokoch oprávnenej držby. Vo vzťahu k vyššie vysloveným záverom odvolací súd akcentuje, že rozsudok súdu prvej inštancie bol žalovaným napadnutý aj z dôvodu prezumovaného ust.

§ 365 ods. 1 písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď uvedená vada je vadou skutkovou. Rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený skutkový základ (skutkové zistenia). Nesprávnosť skutkových zistení pri tomto odvolacom dôvode je spôsobená nesprávnym postupom súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania, keď buď súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývali, alebo prípadne neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však nemožno vyvodiť, že súd prvej inštancie vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo.

14.1

Vychádzajúc z vyslovenej premisy ako nesprávny možno vyhodnotiť aj záver súdu prvej inštancie, že právni predchodcovia žalovaného museli mať vedomosť o tom, že na Obecnom úrade v C. sa prejednávala sťažnosť datovaná dňom 03. marca 1995, nakoľko uvedená skutočnosť zo záverov vykonaného dokazovania nevyplýva. Uvedený záver súdu prvej inštancie je potom skôr určitým dohadom, nanajvýš reflektujúcim na možné miestne pomery. V danej súvislosti však odvolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že v čase podania predmetnej sťažnosti bolo platné znenie § 2 ods. 2 zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam, podľa ktorého ak do 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností podľa odseku 1 neuplatní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov vlastnícke právo k nehnuteľnosti takto zapísanej iná osoba, stala sa zapísaná osoba vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania. Uvedená sťažnosť aj v prípade, ak by bola podaná na obecné zastupiteľstvo Obecný úrad C., potom v kontexte skutočností vyplývajúcich v danom čase z nespochybnenej správnosti geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM, sa javí ako všeobecná, svojím obsahom a účelom primárne smerujúca k namietaniu zmeny užívacích pomerov predmetných pozemkov, ktorá by podľa názoru odvolacieho súdu preto nebola spôsobilá narušiť presvedčenie právnych predchodcov žalovaného o vlastníctve sporných pozemkov založené na záveroch predmetného geometrického plánu. V tejto súvislosti navyše odvolací súd poukazuje na bod 24.2 odôvodnenia svojho (prvého) zrušujúceho uznesenia sp. zn. 11Co/132/2020 zo dňa 29. septembra 2022, podľa ktorého v prípade unesenia dôkazného bremena ohľadne vydržania zo strany žalovaného by došlo k preneseniu dôkazného bremena ohľadne nesplnenia podmienok pre vydržanie na strane žalobcov. Žalobcovia však po zrušení v poradí prvého rozsudku súdu prvej inštancie a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie nenavrhlí vykonanie žiadneho dôkazu, ktorý by

preukazoval, že sťažnosť na otca žalovaného H. B., datovaná dňom 03. marca 1995 a adresovaná obecnému zastupiteľstvu Obecného úradu C., bola tomuto adresátovi aj skutočne doručená a ak bola doručená, či bola prerokovaná a s akým výsledkom. V konkrétnostiach prejednávaneho prípadu odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že bolo povinnosťou žalobcov uniesť dôkazné bremeno o existencii tejto sťažnosti, o jej podaní na obecné zastupiteľstvo - Obecný úrad C. (keď žalovaný poprel, že by on, resp. jeho právni predchodcovia mali vedomosť o tejto sťažnosti) a v prípade preukázania tejto skutočnosti aj preukázanie, že táto sťažnosť bola vybavená takým spôsobom, že by v kontexte prípadného možného touto sťažnosťou vyvolaného procesu bolo možné dospieť k záveru, že práve „výstup“ z tejto sťažnosti mohol mať zásadný význam pre narušenie dobromyseľnosti právnych predchodcov žalovaného, príp. samotného žalovaného. Aj tento (možný) výstup však podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na striktné znenie § 2 ods. 2 zákona č. 279/1992 Zb., ktorý osobitne stanovoval predpoklady narušenia dobromyseľnosti „osvedčovateľa“ ako oprávneného držiteľa (§ 2 ods. 3 tohto zákona), by mohol mať vplyv na dobromyseľnosť držiteľa až v období po 30.11.2000, kedy už podmienky prezumované § 2 ods. 2 neplatili a pri relevantnom spochybnení dobromyseľnosti držiteľa sa aplikovali ust. § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

14.1.1

Navyše odvolací súd poukazuje na to, že uvedená sťažnosť (zo dňa 03.03.1995) sa mala dotýkať tzv. šnúrovej medze za domom H. B. (poznámka odvolacieho súdu: otca žalovaného), keď „medza mala slúžiť ako ulica pre všetkých vlastníkov pôdy v uvedenej časti, ktorú ulicu si v roku 1994 prihradil (oplotil) H. B. spolu so svojim synom H. B. a prisvojil si ju ako svoje nádvorie“. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na závery Znaleckého posudku č. 2/2019 vypracovaného M. N. O., znalkyňou z odboru geodézia a kartografia, z ktorých vyplýva, že sporné pozemky netvorili tzv. raľovú medzu, ale jednalo sa o súčasť pôvodných pkn parciel č. 216, 217 a 218, od vlastníctva ktorých odvodzujú vlastnícke právo žalobcovia v prejednávanej spore. Z uvedenej sťažnosti potom možno skôr vyvodiť, že jej účelom bola sťažnosť občanov užívajúcich sporné pozemky ako cestu (poznámka odvolacieho súdu: v sťažnosti konkrétne uvádzaný termín „ulica“), po ktorej si obyvatelia obce zabezpečovali prístup na pozemky v uvedenej lokalite, ktorá sa (aj) vzhľadom na závery znalkyne (z hľadiska vlastníckych vzťahov) ukázala ako nenáležitá. Uvedená sťažnosť teda obsahovo primárne nesmerovala k spochybneniu vlastníctva právnych predchodcov žalovaných, ale nanajvýš k namietaniu zmeny užívacích vzťahov. Preto uvedená sťažnosť (aj pri preukázaní jej podania a nepreukázaní, či došlo k prejednávaniu tejto sťažnosti a čo malo byť predmetom tohto prejednávania a tzv. výstupom z tohto prerokovania) nemohla byť (bez ani len tvrdených iných rozhodných skutočností) takou skutočnosťou, ktorá by bola podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilá, narušiť dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného, ktorí vo vzťahu k dotknutým pozemkom vychádzali zo záverov Geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM. Správnosť predmetného geometrického plánu bola relevantným spôsobom spochybnená až na základe Geometrického plánu M. H. C. č. 41962249-24/2011, vyhotoveným dňa 28.01.2011 a úradne overeným dňa 21.02.2011, čo malo za následok začatie súdnych sporov ohľadne vlastníctva predmetných pozemkov.

14.1.2

Rovnako podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať ako rozhodnú skutočnosť, ktorá mala mať vplyv na dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného (príp. žalovaného), že poznali miestne pomery a mali vedomosť o tom, že sporné pozemky slúžia na prístup vlastníkom pozemkov v danej lokalite, keď práve geometrický plán z roku 1994 identifikujúci pozemnoknižné parcely č. 245, 246 a 247 zamerail, že aj pozemky (ktoré sú predmetom prejednávaneho sporu) boli súčasťou dotknutých pozemnoknižných parciel. Práve predmetný geometrický plán bol potom podkladom pre vydanie notárskeho osvedčenia N 364/95, NZ 647/95 zo dňa 31.07.1995, na základe ktorého boli do katastra nehnuteľností ako vlastníci sporných pozemkov ako častí pozemkov KN parcela č. 1720/1 a 1720/4 zapísaní právni predchodcovia žalovaného, po/od ktorých následne titulom dedenia podľa Osvedčenia o dedičstve 1D 247/2004, Dnot 220/2004 vydaného G. O., notárom ako súdnym komisárom, so sídlom v S., dňa 30.10.2007, ku dňu smrti jeho právneho predchodcu H. B., nadobudol vlastnícke právo k dotknutým nehnuteľnostiam žalovaný. V danej súvislosti odvolací súd opätovne považuje za potrebné akcentovať, že v zmysle zákona č. 293/1992 Zb. v znení účinnom do 30.11.2000 nič nebránilo žalobcom, resp. ich právnym predchodcom, aby si uplatnili vlastnícke právo k sporným pozemkom na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích vzťahov (v zmysle § 2 zákona č. 293/1992 Zb. v znení účinnom do 30.11.2000 ako ustanoveniu, ktoré bolo vo vzťahu k § 134 Občianskeho zákonníka v postavení lex specialis) a príp. následne od 01.12.2000 vzniesť relevantné námietky, ktoré by boli spôsobilé podľa § 130 ods. 1 a § 134 OZ spochybníť

oprávnenosť držby právnych predchodcov žalovaného a následne žalovaného, čo však v 10 ročnej dobe neučinili. Na tomto mieste považuje odvolací súd zopakovať, že aj v prípade preukázania existencie sťažnosti zo dňa 03.03.1995 a jej prejednávania, nemožno túto v kontexte jej obsahu a účelu ponímať ako skutočnosť „oslabujúcu“ dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného (resp. žalovaného), ktorí aj pri vedomosti o spôsobe užívania týchto pozemkov boli Geometrickým plánom č. 17951381-396/94 JM oboznámený s tým, že predmetné pozemky sú aj v tejto časti vytvorené z pkn parcel po ich právnom predchodcovi.

15. S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný preukázal dobromyseľnosť a oprávnenosť držby počas zákonom stanovenej vydržacej doby, nakoľko sa jeho právni predchodcovia uchopili držby sporných pozemkov v roku 1994, vychádzajúc zo záverov Geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM, v presvedčení, že sporné pozemky sú súčasťou pkn parcel č. 245, 246 a 247, ktoré mal nadobudnúť po J. B. (starom otcovi žalovaného). Následne Notárske osvedčenie o držbe N 364/95, NZ 647/95, vydané H. A. J. dňa 31.07.1995, práva z ktorého boli zapísané pod Z 4145/95, založilo oprávnenú držbu právnych predchodcov žalovaného po dobu 10 rokov, a po túto dobu nebolo relevantným spôsobom spochybnené. Právni predchodcovia žalovaného sa teda uchopili držby sporných pozemkov, vychádzajúc z presvedčenia, že tieto sú súčasťou pkn parcel č. 245, 246 a 247, ktoré boli zamerané na KN parcely č. 1720/1 a 1720/4, ktorých súčasťou boli práve aj pozemky tvoriace predmet tohto konania. Tak, ako to už bolo vyššie uvedené, oprávnená držba sa nemusí nevyhnutne opierať o existujúci právny dôvod a stačí, ak tu bol domnelý právny dôvod (titulus putativus), teda ide o to, aby držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti bol dobromyseľný, že mu takýto právny titul svedčí. V prejednávanom spore bol týmto titulom dar právny predchodcom žalovaného od J. B., ktorý si následne právni predchodcovia žalovaného dali zamerať Geometrickým plánom č. 17951381-396/94 JM, a tento bol potom (pri ich ospravedlniteľnom omyle) podkladom pre vyhotovenie Notárskej zápisnice N 364/95, NZ 647/95 a v zmysle tohto zamerania si sporné pozemky oplotili. Z uvedeného možno vyvodíť, že nevedomosť právnych predchodcov žalovaného a následne žalovaného o užívaní časti susediacich pozemkov nebola založená na skutočnostiach pre nich zjavne rozpoznateľných, ktoré by boli spôsobilé vzbudiť pochybnosti o dobromyseľnosti držby, keď tak ako už bolo uvedené, dobromyseľnosť právnych predchodcov žalovaného a následne žalovaného nebola relevantným spôsobom spochybnená do 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností.

16. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že argumentácia žalobcov (splnomocneného zástupcu žalobkyne 2/) o následnom (dočasnom) odplotení sporných pozemkov zo strany žalovaného (príp. jeho právnych predchodcov) ako reakcie na šetrenie petície, zostala iba v rovine tvrdení a navyše nebola nijako časovo konkretizovaná (splnomocnený zástupca žalobkyne 2/ uvádza „... petícia najskôr jedna, potom druhá.“).

16.1

Pokiaľ žalobcovia v odvolacom konaní poukazovali na to, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia, následne sporné pozemky odplotili a sprístupnili na postavenie verejného vodovodu, na čo žalovaný v odvolacom konaní reagoval tak, že k odploteniu síce došlo, avšak z iného dôvodu (a to za účelom vybudovania vodovodnej prípojky/vodovodných prípojok), odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 366 CSP, ktoré ho potom viedlo k zamietnutiu návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania ohľadne preukázania žalovaným tvrdenej skutočnosti oboznámením sa s fotografiami predloženými žalovaným v odvolacom konaní. Bez ohľadu na uvedené, odvolací súd má za to, že ani uvedená skutočnosť (žalobcami tvrdené odplotenie akceptované žalovaným), bez ďalšieho nespochybnuje dobromyseľnosť žalovaného, resp. jeho právnych predchodcov.

17. Žalobcovia taktiež poukazovali na to, že v obdobnej veci vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 7C/94/2023 (predmetom konania bolo určenie, že v predmetnom konaní sú žalobcovia, odlišní od žalobcov v prejednávanom spore, podieloví spoluvlastníci nehnuteľností, ktorých vlastníctvo je posudzované aj v prejednávanom spore, avšak k odlišným spoluvlastníckym podielom), pričom v uvedenom konaní súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 7C/94/2013-138 zo dňa 23.03.2015 určil, že (v predmetnej veci) žalobcovia sú podieloví spoluvlastníci dotknutých spoluvlastníckych podielov na nehnuteľnostiach, ktorých ako výlučný vlastník bol dovtedy zapísaný žalovaný (identický so žalovaným v prejednávanom spore). Odvolací súd poukazuje na to, že po oboznámení sa s predmetným rozsudkom Okresného súdu Námestovo je zrejmé, tento sa v uvedenom konaní nezaoberal otázkou vydržania predmetných pozemkov zo strany žalovaného. Odvolací súd má v rámci oboznamovania sa rozhodovacou činnosťou iných senátov tunajšieho odvolacieho súdu vedomosť, že voči tomuto rozsudku Okresného súdu Námestovo podal žalovaný odvolanie, ktorý až v odvolacom konaní produkoval argumentáciu o vydržaní predmetných pozemkov a z uvedeného dôvodu sa s uvedenou argumentáciou žalovaného odvolací súd v rozsudku č.k. 10Co/439/2015-155 zo dňa 29.01.2016, ktorým bol potvrdený

predmetný rozsudok súdu prvej inštancie ako v odvolacom konaní predloženou novou skutočnosťou nezaoberal a ani ju neposudzoval. Z uvedeného dôvodu mohli byť pre rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci závery, ktoré vyplynuli z konania vedeného Okresným súdom Námestovo pod sp.zn. 7C/94/2023 relevantné iba pokiaľ ide o vyhodnotenie nesprávnosti, ktorá vyplynula z Geometrického plánu č. 17951381-396/94 JM, ktorá nesprávnosť, potom vyplynula aj zo záverov vykonaného dokazovania v prejednanom spore.

18. Odvolací súd s poukazom na už vyslovené závery sa ďalšou odvolacou argumentáciou žalovaného nezaoberal, nakoľko aj v prípade jej dôvodnosti nemala žiadny vplyv na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu a mohlo by sa jednať iba o kumuláciu dôvodov, pre ktoré odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol.

19. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie a ani na jeho zrušenie, postupom podľa § 384 ods. 1 CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

20. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 a 2 CSP tak, že priznal žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech voči žalobcom 2/ až 7/, 9/ a 10/, ktorí nemali v spore úspech ani len čiastočný, nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. Rovnako vzhľadom na úspech žalovaného v spore odvolací súd podľa § 259 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal štátu nárok na náhradu trov voči žalobcom 2/ až 7/, 9/ a 10/, ktorí nemali v spore úspech ani len čiastočný, v rozsahu 100 %.

22. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

23. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za nej koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].

V Žiline dňa 28. októbra 2025

JUDr. Vladimír Topoľančík

predseda senátu

JUDr. Eva Malíková

člen senátu

JUDr. Roman Tichý

člen senátu